

Tillægsbetænkning

over

I. forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet.

(De europæiske Fællesskabers Forsamling) og

II. forslag til lov for Grønland om valg til Europa-Parlamentet. (De europæiske Fællesskabers Forsamling).

(Afgivet af markedsudvalget den 30. november 1977).

Udvalget har behandlet lovforslagene i ét møde mellem lovforslagenes 2. og 3. behandling.

En række af svarene på de skriftlige spørgsmål, udvalget har stillet til udenrigsministeren, vil blive optrykt i et bilagshæfte til tillægsbetænkningen.

Ad I. forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet. (De europæiske Fællesskabers Forsamling).

Et flertal (socialdemokratiets, fremskridtspartiets, venstres, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et mindretal (socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Et andet mindretal (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) indstiller lovfor-

slaget til *forkastelse* og har i øvrigt udarbejdet særligt *ændringsforslag vedrørende det under II. omhandlede lovforslag*, således at der her forudsættes et flertal ved en folkeafstemning for særlige valgeregler — i konsekvens af det massive EF-modstanderflertal ved folkeafstemningen om EF-medlemskabet i 1972. Mindretallet kunne ønske en tilsvarende forudsætning indbygget i lovtæksten vedrørende det her omhandlede lovforslag — men afstår herfra under indtryk af, at EF-tilhængere konsekvent har afvist noget sådant med henvisning til afstemningsresultatet i Danmark i 1972, hvorfor der ingen mulighed vil være for at skaffe flertal for en sådan bestemmelse — medens dette princip overført til Grønlands særlige problemkreds burde have et flertal for sig i folketinget.

En grønlandsk forkastelse af særlig EF-Parlament-repræsentation vil naturligvis forudsætte en ændring af det her omhandlede lovforslag, således at der vælges 16 repræsentanter — men en sådan lovændring forudsættes først gennemført, når et sådant resultat måtte foreligge.

Ad II. forslag til lov for Grønland om valg til Europa-Parlamentet. (De europæiske Fællesskabers Forsamling).

Et flertal (socialdemokratiets, venstres, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets, socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Et *andet mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*, fordi det direkte valg til EF-Parlamentet indebærer en åbenbar fare for overdragelse af kompetence til EF på de lokale myndigheders bekostning, hvilket i særlig grad for Grønlands vedkommende forekommer uacceptabelt under indtryk af det massive EF-modstanderflertal i Grønland ved folkeafstemningen i 1972, men foreslår, at afholdelse af valg som omhandlet i lovforslaget er betinget af, at ønsket om den heri indeholdte særrepræsentation vinder flertal ved en forudgående folkeafstemning i Grønland.

Erik Andersen (S). Karen Dahlerup Andersen (S). Erling Dinesen (S).

Erik Holst (S), Risgaard Knudsen (S). Erling Olsen (S). Niels Helveg Petersen (RV).
næstformand.

Arne Christiansen (V), Kofoed (V). Stetter (KF). Bollmann (CD). Honoré (KrF).
formand.

Glistrup (FP). Erlendsson (FP). Mølgaard (DR). Gert Petersen (SF).

Ib Nørhønd (DKP).

Partiet VS var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.

Ændringsforslag
til

**II. forslag til lov for Grønland om valg til Europa-Parlamentet.
(De europæiske Fællesskabers Forsamling).**

Af et *mindretal* (Mølgaard (DR)):

Til § 1.

Stk. 1 affattes således:

„I Grønland vælges 1 repræsentant til Europa-Parlamentet, såfremt der ved forudgående folkeafstemning i Grønland har vist sig flertal herfor.“

Bemærkninger.

Ændringsforslaget stilles under indtryk af det meget knebne flertal i landsrådet for at ønske særlig grønlandsk repræsentation og en udbredt frygt for, at der ved særlige, grønlandske direkte EF-parlamentsvalg vil udvikles en stærkere binding af Grønland til EF — på trods af det massive flertal af EF-modstandere i Grønland ved folkeafstemningen i 1972. Kun hvis et flertal af den grønlandske befolkning udtrykker direkte ønske om grønlandsk særvalg, bør det etableres.

Bilagshæfte

til den af folketingets markedsudvalg
den 30. november 1977 afgivne tillægsbetænkning over

I. forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet.

(De europæiske Fællesskabers Forsamling).

II. forslag til lov for Grønland om valg til Europa-Parlamentet.

(De europæiske Fællesskabers Forsamling).

FOLKETINGETS MARKEDSUDVALG

Den 4. november 1977.

Udvalget udbeder sig — i 70 eksemplarer — ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

(Spørgsmål 1 udeladt).

2. Europa-Parlamentets beføjelser i dag.

Ministeren bedes levere en udtømmende oversigt over

- a) hvilke beføjelser EF råder over pr. dags dato
- b) hvilke af disse beføjelser er nye i forhold til situationen 1/1-73.

Jeg lægger herunder vægt på, at ikke blot de traktatmæssige bestemmelser (og ændringerne i disse) medtages, men også

- i) samtlige ikke-traktatfæstede regler (for eksempel samrådsretten, Luns-Westerterp proceduren, interpellationsretten på det udenrigspolitiske område osv.).
- ii) samtlige sædvaner (for eksempel praksis i forbindelse med besvarelse af mundtlige og skriftlige forespørgsler, virkefelt og indflydelse for EPs kontrolundervalg, initiativer og betænkninger om ikke-traktatlige emner osv.).
- iii) EPs muligheder for at „lovgive over finansloven“. Herunder ønskes en redegørelse for antallet af de bevillingsposter, EP for de tre sidste finansår har indført på budgettet, posternes art, det samlede beløbs omfang samt Kommissionens effektivitet af opgaverne.

3. På hvilken måde er beføjelserne blevet udvidet?

Hvilke af de siden 1973 tilkomne beføjelser eller faktiske indflydelsesmuligheder er sket a) gennem traktatændringer, b) uden om traktaterne, men med Rådets medvirken, c) uden Rådets medvirken (autonomt fra EPs side)?

4. Hvilke planer for udvidelse af disse beføjelser og indflydelsesveje foreligger der?

- a) *fra EPs side?* Ministeren bedes redegøre for indholdet i for eksempel Bertrand-rapporten om den europæiske union, Kirk- og Reaypapirerne fra det politiske udvalg, Patijn-betænkningen, Blumenfeld-papirerne om det udenrigspolitiske samarbejde, brevvekslingen om Luns-Westerterp proceduren, Aigner-betænkningen om 75-regnskaberne.
- b) *fra andre EF-instansers side?* For eksempel Vedelrapporten, Kommissionens og Domstolens unionsrapporter, Tindemans-rapporten, Topmødebeslutningen fra december 74.

5. Hvilke emner har EP siden 1/1-73 behandlet udenom sit traktatfæstede virkeområde?

Ministeren bedes herunder udfærdige en nøjagtig liste over a) beslutninger, b) resolutioner, c) mundtlige forespørgsler, d) spørgsmål i spørgetiden og e) skriftlige spørgsmål.

De ikke-traktatlige emner kan for eksempel have været af udenrigspolitisk eller forsvarspolitisk art eller have berørt felter som placeringen af atomkraftværker eller uddannelses- og kulturspørgsmål.

*6. I behandlingen af hvor mange af disse enkeltemner har Rådet og Konferencen af udenrigsministre deltaget?**7. Hvor mange betænkninger har EP udfærdiget på eget initiativ siden 1/1-73?*

8. Hvilke begrænsninger ligger der på arten af de spørgsmål, et kommende direkte valgt parlament vil kunne tage op til behandling?

Jævnfør allerede i dag den manglende overensstemmelse mellem Romtraktatens art. 137 og den kendsgerning, at EP inden-

for de to sidste år har drøftet emner som — forswarets rolle i en europæisk udenrigspolitik (10/3-76)
— den 3. kurv i Helsinki-aftalen (8/3-77)
— Mocambiques eksilregering (20/4-77)
— jøderne i Sovjetunionen (12/10-77).

P. u. v.

Arne Christiansen,
formand.

Til udenrigsministeren.

Kopi til indenrigsministeren og ministeren for Grønland.

UDENRIGSMINISTERIET

Den 8. november 1977.

Besvarelse af spørgsmålene i markedsudvalgets skrivelse af 4. november 1977, pkt. 2-8.

Ad punkt 2 og 3 om Europa-Parlamentets beføjelser og tidspunktet for deres udvidelse.

Bestemmelserne om Parlamentet falder i to dele.

De egentlige beføjelser er fastlagt i traktaterne. Parlamentet kan ikke selv forøge disse beføjelser. Hertil kræves traktatændring med efterfølgende ratifikationssamtykke fra de nationale parlamenter. Disse beføjelser er omtalt nedenfor under A. (Kun beføjelserne i henhold til EØF-traktaten er omtalt).

Ved siden af disse traktatfæstede beføjelser er der gennem praksis og aftaler med de øvrige institutioner — især med Rådet — skabt et sæt af regler, der regulerer Parlamentets samarbejde med de øvrige institutioner. Denne praksis og de pågældende aftaler, der især angår underretning af og dialog med Parlamentet, ændrer ikke de i traktaten fastlagte beføjelser. Reglerne er omtalt nedenfor under B.

Parlamentets formelle beføjelser er kun ændret en gang efter Danmarks indtræden i EF. Det skete ved den såkaldte budgettraktat II fra 1975, som trådte i kraft 1. juni 1977.

De nærmere regler for samarbejde mellem Parlamentet og de øvrige institutioner ændres derimod hyppigere med henblik på at udvikle et konstruktivt samarbejde mellem institutionerne.

Det særlige spørgsmål om adgangen til at lovgive over budgettet er behandlet nedenfor under C. Spørgsmålet vedrører fortolkning af Parlamentets under A omtalte traktatmæssige beføjelser på henholdsvis lovgivnings- og budgetområdet.

A. Europa-Parlamentets beføjelser i henhold til EØF-traktaten.

a. Vedtagelse af udtalelser om forslag til rådsvedtagelser i de tilfælde, hvor traktaten foreskriver en høring af Parlamentet.

Parlamentets traktatfæstede deltagelse i EFs lovgivningsprocedure sker ved, at Rådet hører Parlamentet om visse forslag til retsakter.

Oversigt over de artikler i EØF-traktaten, der foreskriver en høring af Parlamentet, er vedlagt som bilag 1.

b. Parlamentsbehandling af EFs budget.

Budgettraktat II, der trådte i kraft den 1. juni 1977, indeholder de nærmere regler for Parlamentets behandling af EFs budget. Budgetbehandlingen falder i følgende hovedfaser:

- Opstilling af udkast til Parlamentets eget budget;
- Første behandling af det samlede budgetforslag, efter at dette har været behandlet i Rådet;
- Diverse samråd mellem repræsentanter for Parlamentet og Rådet;
- Anden og sidste behandling i Parlamentet af budgetforslaget, efter at dette på ny har været behandlet i Rådet;
- I løbet af året vedtages normalt efter samme procedure et eller flere tillægsbudgetter.

Art. 203 og 204 i EØF-traktaten således som de er affattet ved Budgettraktat II's ikrafttræden er gengivet i bilag 2.

Parlamentets beføjelser på budgetområdet i henhold til disse bestemmelser er:

- Retten til at fastlægge de ikke-obligatoriske (ikke-lovbundne) udgifter inden for visse grænser;
- Retten til at foreslå ændringer i de obligatoriske (lovbundne) udgifter;
- Retten til at forkaste budgettet;

c. Parlamentets kontrol med forvaltningen af EFs budget.

Kommissionen forelægger hvert år Rådet og Parlamentet regnskabet vedrørende an-

vendelsen af budgettets poster i det forløbne regnskabsår. Den forelægger endvidere en oversigt over Fællesskabets aktiver og passiver (art. 205 a).

Parlamentet godkender efter henstilling fra Rådet Kommissionens forvaltning af budgettet og gennemgår de i art. 205a nævnte regnskaber og regnskabsoversigter samt Revisionsrettens årsberetning med tilhørende svar fra de kontrollerede institutioner til Revisionsrettens bemærkninger (art. 206b).

Bestemmelserne er senest ændret i 1975 ved budgettraktat II.

d. Kontrol med Kommissionens embedsførelse.

Kommissionen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, Parlamentet stiller den (art. 140, stk. 3).

Parlamentet drøfter i et offentligt møde den almindelige årsberetning, som Kommissionen forelægger det (art. 143).

Parlamentet kan med to tredjedels flertal af de afgivne stemmer og af et flertal af Parlamentets medlemmer vedtage et mistillidsvotum til Kommissionens medlemmer, der i så fald skal nedlægge deres hverv. De viderefører dog de løbende forretninger, indtil deres efterfølgere er blevet udpeget (art. 144).

Parlamentet kan opfordre Kommissionen til at afgive redegørelser om særlige spørgsmål vedrørende de sociale forhold (art. 122, stk. 2).

e. Rådets deltagelse i Parlamentets arbejde.

Det tilkommer efter art. 140, stk. 4 Rådet at afgøre, under hvilke betingelser det udtaler sig for Parlamentet. Rådets deltagelse i Parlamentets arbejde sker i praksis gennem besvarelse af spørgsmål, gennem deltagelse i parlamentsdebatter og ved redegørelser fra Rådsformanden. De nærmere procedurer herfor er omtalt nedenfor under B.

f. Deltagelse i de parlamentariske forsamlinger, der er knyttet til visse af associeringsaftalerne mellem EF og tredjelande.

Til illustrationen vedlægges som bilag 3 art. 80 i Lomé-konventionen af 28. februar 1975, der fastsætter de nærmere regler for den rådgivende parlamentariske forsamlings sammensætning og virke.

g. Direkte valg.

Parlamentet kan stille forslag om en ensartet valg måde i medlemslandene for EP-valgene (art. 138, stk. 3 og Akten om direkte valg, art. 7). Parlamentet har som bekendt endnu ikke taget stilling til, hvornår man vil påbegynde arbejdet med et sådant forslag. Vedtagelse af et ensartet valgssystem i Rådet kan ikke påregnes at ske indenfor en overskuelig fremtid.

Såfremt det viser sig nødvendigt at træffe foranstaltninger til gennemførelse af Akten om direkte valg, kan Parlamentet fremlægge forslag for Rådet til sådanne foranstaltninger.

Vedttagelsen af foranstaltningerne tilkommer Rådet, eventuelt efter samråd med Parlamentet efter de regler, der gælder for samrådsproceduren (Akten om direkte valg, art. 13.)

B. De væsentligste procedureregler for Parlamentets deltagelse i beslutningsprocessen i EF, herunder samarbejdet med Rådet.

a. Luns-proceduren (associeringsaftaler).

Før der indledes forhandlinger med henblik på et tredjelands associering med Fællesskabet, kan der finde en drøftelse sted i Europa-Parlamentet. Under forhandlingerne opretholdes der snæver kontakt mellem Kommissionen og de kompetente parlamentsudvalg. Når forhandlingerne fører til et resultat, men inden aftalen undertegnes, underretter Rådets formand eller dennes repræsentant fortroligt og uofficielt de kompetente udvalg om aftalens hovedindhold.

Procedureformen er vedtaget af Rådet den 24.-25. februar 1964.

b. Westerterp-proceduren (handelsaftaler).

Med henblik på at sikre en større deltagelse fra Europa-Parlamentets side, når der er tale om handelsaftaler, er den såkaldte Westerterp-procedure vedtaget af Rådet. Det hedder heri, at

- der, forud for indledning af forhandlinger om en handelsaftale med et tredjeland og på baggrund af oplysninger afgivet af Rådet til de kompetente parlamentsudvalg, i egnede tilfælde vil kunne finde en drøftelse sted i Europa-Parlamentet;
- formanden for Rådet eller dennes re-

præsident underretter, når forhandlingerne fører til et resultat, men inden aftalen undertegnes, fortroligt og uofficielt de kompetente udvalg om aftalens hovedindhold;

- Rådet, som holder sig Parlamentets interesse for de handelsaftaler, der skal indgås af Fællesskabet, for øje, meddeler Parlamentet ordlyden af sådanne aftaler, efter at de er undertegnet, men inden de indgås endeligt.

Procedureformen er vedtaget af Rådet den 15. oktober 1973.

c. Samrådsproceduren

er fastlagt i en fælles erklæring fra Rådet, Parlamentet og Kommissionen af 22. april 1975. Erklæringen er optrykt som bilag 4.

Samråd finder sted i et samrådsudvalg sammensat af Rådet og repræsentanter for Europa-Parlamentet. Kommissionen deltager i samrådsudvalgets arbejde. Proceduren kommer til anvendelse på Fællesskabets almenlydige retsakter, der har betydelige finansielle følgevirkninger, og hvis vedtagelse ikke kræves i medfør af allerede eksisterende retsakter. Såfremt der er tale om en retsakt af denne karakter, kan såvel Parlamentet som Rådet kræve, at samrådsproceduren indledes. Formålet med proceduren er at søge at opnå enighed mellem Parlamentet og Rådet.

d. Parlamentets adgang til at stille spørgsmål til Rådet.

Rådet bevarer følgende kategorier af spørgsmål fra Parlamentet:

- spørgsmål, der besvares skriftligt af Rådet;
- spørgsmål, der besvares mundtligt i Parlamentet under en samling af formanden for Rådet. Besvarelsen af mundtlige spørgsmål kan følges op under en efterfølgende debat;
- spørgsmål i Parlamentets spørgetid, der besvares mundtligt af Rådets formand. Spørgsmål i spørgetiden er indført i 1973.

Rådet har påtaget sig så vidt muligt at besvare Parlamentets spørgsmål.

e. Rådets deltagelse i Parlamentets debatter m. v.

Efter praksis afgiver hver Rådsformand,

kort efter sin tiltrædelse, en redegørelse overfor Europa-Parlamentet.

Derudover deltager Rådsformanden efter nærmere aftale med Parlamentet i vigtigere Parlamentsdebatter.

f. Parlamentets rolle i det udenrigspolitiske samarbejde.

Davignon-rapporten fra 1970 om det udenrigspolitiske samarbejde indeholder en bestemmelse om, at formandskabets udenrigsminister én gang om året skal aflægge beretning til Parlamentet om det udenrigspolitiske samarbejde.

Herudover holdes der i henhold til Davignon-rapporten kollokvier mellem Parlamentets politiske udvalg og formanden for udenrigsministrene med henblik på at udveksle synspunkter om det europæiske politiske samarbejde. I kraft af Københavns-rapporten fra 1973 er antallet af kollokvier øget fra 2 til 4 om året.

Endelig vedtog stats- og regeringscheferne på topmødet i Paris i december 1974, at Parlamentet skal kunne stille spørgsmål til formanden for Det europæiske politiske Samarbejde. Svarene udarbejdes indenfor det udenrigspolitiske samarbejde. Proceduren for afgivelsen af svarene i Europa-Parlamentet følger reglerne for parlamentsspørgsmål vedrørende det kommunautære samarbejde.

g. Andre procedureregler.

Ud over de ovenfor opregnede procedureregler findes der en lang række andre aftaler mellem Parlamentet og Rådet, der tilstræber at forbedre arbejdsgangen og dialogen mellem de to institutioner. Disse vedrører især følgende spørgsmål:

Parlamentets møderækker.

Tidsplan for Europa-Parlamentets møderækker.

Udarbejdelse af dagsorden for møderækkerne.

Præsidiets udarbejdelse af forslag til dagsorden.

Oversigt over andre spørgsmål, der er reguleret ved aftaler med Råd og Parlament.

Rådets tilstedeværelse ved parlamentsudvalgenes møder.

Høring af Europa-Parlamentet og beslutninger, som vedtages i tilslutning til denne høring.

Høring af Europa-Parlamentet.

Den procedure, der skal følges mellem anmodningen om en høring og modtagelsen af Europa-Parlamentets udtalelse.

Almindelig procedure for behandling af Europa-Parlamentets beslutninger.

Budgetspørgsmål.

Flerårige overslag.

Samarbejde mellem Europa-Parlamentet og Rådet under budgetbehandlingen.

Resolution vedrørende Rådets og Europa-Parlamentets samarbejde inden for rammerne af budgetbehandlingen — Traktaten af 22. april 1970.

Udnævnelse af revisionsrettens medlemmer.

Forbindelserne mellem Rådet og Europa-Parlamentet i vedtægtsmæssige anliggender.

Europa-Parlamentets deltagelse i arbejdet vedrørende vedtægten om Fællesskabernes tjenestemænd.

Hensyntagen til Europa-Parlamentets udtalelser vedrørende vedtægten om Fællesskabernes tjenestemænd.

Underretning af Europa-Parlamentet.

Rammeaftaler om handelsmæssigt og økonomisk samarbejde (af Canadatypen), som samtidig er baseret på artikel 113 og artikel 235 i EØF-traktaten.

Skriftlige og mundtlige forespørgsler.

De af Rådet fastlagte hovedprincipper vedrørende skriftlige og mundtlige forespørgsler.

Den af Rådet fastlagte procedure vedrørende skriftlige forespørgsler.

Den frist, inden for hvilken mundtlige forespørgsler med eller uden forhandling kan rettes til Rådet.

Erklæringer fra Rådet vedrørende mundtlige forespørgsler med efterfølgende forhandling.

Bestemmelser vedtaget af Europa-Parlamentet og principper opstillet af Rådet vedrørende spørgetid.

Proceduren ved forespørgsler fra parlamentsmedlemmer rettet til Rådet, til uden-

rigsministerkonferencen eller til begge disse organer.

C. Europa-Parlamentets muligheder for at „lovgive over finansloven“.

For så vidt angår Parlamentets beføjelser på dette område, henvises til udenrigsøkonomiministerens besvarelse af spørgsmål 5 i udvalgets skrivelse af 13. februar 1976 (Skrivelse af 25. februar 1976 fra udenrigsøkonomiministeren til medlemmerne af folketingets markedsudvalg) (bilag 5).

Som bl. a. nævnt på folketingets markedsudvalgs sidste møde indtager regeringen en restriktiv holdning overfor lovgivning via budgettet.

Med hensyn til antal m. v. af de bevilningsposter, Parlamentet i forbindelse med vedtagelsen af det årlige budget har indført på budgettet, kan oplyses følgende:

1975-budgettet.

Oprettelse af konto 3052: „Fællesskabsordning vedrørende indtægts sikring for arbejdstagere under omskoling“. Kontoen opførtes med et p.m. Der har ikke været udbetalt beløb over kontoen.

1976-budgettet.

Oprettelse af art. 145: „Byggelån“. Artiklen opførtes med en bevilling på 1 mill. RE. Ifølge bemærkningerne til artiklen var formålet med bevillingen at forøge beløbet for byggelån til institutionernes tjenestemænd. Hele bevillingen er blevet udbetalt.

Svarende til ovennævnte artikel oprettedes i indtægtsbudgettet en art. 994 „Tilbagebetaling af og renteindtægt fra byggelån“. Provenuet opførtes med 62.500 RE. Den faktiske indbetaling på artiklen beløb sig til 18.533 RE.

Oprettelse af konto 3052 „Bidrag til gennemførelse af vejledende forsøg vedr. forbedring af vandrende arbejdstageres boligforhold“. Kontoen opførtes med et p.m. Der har ikke været udbetalt beløb over denne konto.

Oprettelse af art. 323 „Prospektering af uranreserver“. Artiklen opførtes med en bevilling på 1 mill. RE. Der udbetaltes 999.995 over artiklen.

Oprettelse af art. 329 „Fællesskabslån i forbindelse med finansiering af atomkraft-

værker“. Artiklen opførtes med et p.m. Der er ikke udbetalt beløb over denne artikel.

Svarende til ovennævnte artikel oprettedes i indtægtsbudgettet art. 944 „Provenu af fællesskabslån i forbindelse med finansiering af atomkraftværker“. Artiklen opførtes med et p.m. Der har ikke været indbetalt beløb over denne artikel.

Oprettelse af art. 393 „Udgifter i forbindelse med den kulturelle aktion“. Artiklen opførtes med et p.m. Der har ikke været udbetalt beløb over denne konto.

Oprettelse af kap. 48 „Fællesskabslån i forbindelse med støtte til medlemsstater, der har betalingsbalancevanskeligheder som følge af prisstigninger på olieprodukter“. Kapitlet opførtes med et p.m. Der har ikke været udbetalt beløb over kapitlet.

Svarende til ovennævnte kapitel oprettedes i indtægtsbudgettet art. 945 „Provenu af fællesskabslån med henblik på støtte til de medlemsstater, der har betalingsbalancevanskeligheder som følge af prisstigningen på olieprodukter“. Artiklen opførtes med et p.m. Der har ikke været indbetalinger over denne artikel.

Oprettelse af art. 938 „Støtte til aktioner, der vedrører samarbejdet med udviklingslandene, og som udføres af organer uden for centraladministrationen“. Artiklen opførtes med en bevilling på 2.500.000 RE. Der udbetaltes 2.499.999 RE over artiklen.

Det vil sige at Parlamentet i 1976-budgettets udgiftsafsnit har opført 7 nye konti fra de pågældende aktiviteter, artikler med i alt 4,5 mill. RE i bevillinger. I indtægtsafsnittet er opført 3 artikler med forudsete indtægter på i alt 62.500 RE.

Af de opførte bevillinger er 4.499.994 RE blevet udbetalt.¹⁾ Af de forudsete indtægter er i alt 18.533 RE blevet indbetalt som følge af de pågældende aktiviteter.

1977-budgettet.

Oprettelse af konto 3710 „Aktioner inden for luftfarten — Grundforskning“. Kontoen opførtes med 8 mill. RE hensat i reserverne. Rådet har ikke på indeværende tidspunkt fået forelagt nogen anmodning om overførsel af bevillinger til den nævnte konto. Det foreligger således ikke endelig op-

lyst, hvorvidt kontoen vil blive anvendt i 1977.

Oprettelse af konto 3711 „Aktioner inden for luftfarten — støtte til luftfartsindustrien“. Kontoen opførtes med et p.m. uden beløb i reserverne. Rådet har ikke fået forelagt nogen anmodning om overførsel af bevillinger fra de ikke-formålsbestemte reserver til den nævnte konto. Det foreligger således ikke endelig oplyst, hvorvidt kontoen vil blive anvendt i 1977.

Oprettelse af art. 947 „Fællesskabets bidrag til Den internationale Landbrugsudviklingsfond“. Artiklen opføres med et p.m. uden beløb i reserverne. Rådet har ikke fået forelagt nogen anmodning om overførsel af bevillinger fra de ikke-formålsbestemte reserver til den nævnte konto. Det foreligger således ikke endelig oplyst, hvorvidt kontoen vil blive anvendt i 1977.

Det vil sige, at Parlamentet uden Rådets samtykke i 1977-budgettets udgiftsafsnit har opført 3 nye artikler/konti med i alt 8 mill. RE i bevillinger, der dog er opført i reserverne.²⁾ Der foreligger ikke oplysninger for anvendelsen af disse konti i 1977.

Ad punkt 4 om planer for udvidelse af EPs beføjelser og indflydelsesveje.

Parlamentet træffer normalt beslutning på grundlag af forslag fra et af de faste parlamentsudvalg. Til beslutningsforslagene er normalt knyttet en betænkning, der er udarbejdet af det pågældende udvalgs ordfører i sagen. Disse betænkninger godkendes ikke af Parlamentets Plenum, men udgør et baggrundsmateriale for Parlamentets vedtagelser. Parlamentets stilling til de sager, det behandler, fremgår således ikke af betænkningerne, men udelukkende af Parlamentets beslutninger.

Som tidligere omtalt kræver en ændring af Parlamentets beføjelser traktatændring, dvs. vedtagelse i Rådet og ratifikations-samtykke fra de nationale Parlater.

a) På grundlag af *Bertrand-betænkningen* vedtog Europa-Parlamentet på sit møde den 10. juli 1975 en udtalelse om den europæiske union. De centrale dele af denne beslutning lyder som følger:

¹⁾ hvilket svarer til 0,5 ‰ af det samlede budget for 1976.

²⁾ hvilket svarer til 0,8 ‰ af det samlede budget for 1977.

3. Unionen skal være baseret på en institutionel struktur, der sikrer dens sammenhold:

— På en institution, der sikrer medlemsstaternes deltagelse i unionens beslutningsproces,

— På et parlament, som har fået tillagt budget- og kontrolbeføjelser, og som i det mindste på et paritetisk grundlag deltager i udøvelsen af lovgivningsmagten, sådan som det tilkommer det i dets egenskab af repræsentant for unionens folk,

— På et enkelt beslutningscenter, som skal have karakter af en egentlig europæisk regering, der er uafhængig af de nationale regeringer og ansvarlig over for unionens parlament,

— På Fællesskabernes domstol,

— På et økonomisk og socialt råd med rådgivende beføjelse,

— På en europæisk revisionsret.

4. Det nuværende Fællesskabs dynamiske karakter skal bevares fuldt ud. Unionens beføjelser skal gradvis og under hensyntagen til medlemsstaternes vitale interesser udvides, navnlig hvad angår:

a) Udenrigspolitikken hvor den eksisterende samarbejdsordning bør udvides og styrkes, og nye fremgangsmåder bør udarbejdes, således at Fællesskabet i international sammenhæng kan tale med én stemme.

b) Sikkerhedspolitikken.

c) Social- og regionalpolitikken,

d) Uddannelsespolitikken,

e) Den økonomiske og monetære politik,

f) En budgetpolitik på fællesskabsniveau,

g) Politikken vedrørende energi og forsyning med råstoffer,

h) en politik for videnskabelig og teknologisk forskning.

Unionen skal på grundlag af en kollektiv udøvelse af de fælles beføjelser være i stand til at overtage ansvaret for nye sagsområder.

5. Unionen kan kun blive til virkelighed gennem en fortsat politisk udviklingsproces, hvorunder man i størst muligt omfang må gøre brug af alle de nuværende traktaters bestemmelser og latente muligheder samt af de øvrige procedurer, som binder medlemsstaterne, således at man konkret og hurtigt kan nå frem til det fornødne mål af solidaritet for at kunne omdanne det nuværende

Fællesskab til en organisation, hvis beslutninger er forpligtende for alle.

6. Unionens gennemførelse kræver derfor, at der øjeblikkeligt sættes aktioner i gang for at sikre de nødvendige samtidige reelle fremskridt inden for Fællesskabets forskellige former for politik og inden for den institutionelle struktur.

Europa-Parlamentet kræver derfor,

7. At de nødvendige procedurer for senest fra 1978 — et tidspunkt, som medlemsstaternes regeringschefer har fastsat — at muliggøre valg af Parlamentets medlemmer ved almindelige og direkte valg påbegyndes ufortøvet for på denne måde at vise politisk vilje til at arbejde for den europæiske opbygning med folkenes aktive deltagelse;

8. At Kommissionen i løbet af 1976 forelægger et samlet program for de mest påkrævede aktioner for at gøre det muligt inden udløbet af dette årti at nå de vigtigste mål for Fællesskabets politik, der er grundlaget for den kommende europæiske union;

9. At dette program så hurtigt som muligt forelægges Parlamentet og Rådet for at blive underkastet de ændringer, som måtte aftales mellem Rådet og Parlamentet og, under forbehold heraf, for at blive godkendt og gennemført af Rådet;

10. At man erkender forbindelsen mellem den økonomiske og monetære union på den ene side og den europæiske union på den anden, der gør en parallel udvikling på de to områder ønskelig, uden at man af den grund under påskud af, at der er sket utilstrækkelige fremskridt på det ene område, fritages for enhver indsats på det andet;

11. At der omgående sker den absolut nødvendige tilpasning af den institutionelle struktur til de opgaver, der vil blive tildelt den europæiske union, og navnlig:

a) At Rådet giver afkald på princippet om enstemmighed, sådan som traktaterne også kræver det, og at det holder offentlige møder, når det udfører sin lovgivende funktion;

b) At de funktioner, der er tillagt Kommissionen, udvides til at omfatte hovedansvaret for samtlige multilaterale forbindelser mellem medlemsstaterne; en sådan beslutning ville bidrage væsentligt til at forenkle og samordne disse forbindelser, idet

man herved gjorde en ende på sondringen mellem fællesskabsprocedurer og de procedurer, der anvendes ved forhandlinger mellem regeringerne;

c) At Fællesskabets beslutningsproces tilrettelægges efter nedenstående procedure: — Kommissionen udarbejder eventuelt på Parlamentets foranledning et udkast til forslag,

— Dette udkast forelægges samtidig for Rådet og for Parlamentet;

— At Rådets behandling af forslaget først finder sted efter, at Parlamentet har forelagt en tekst, og at Rådet tager denne tekst i betragtning;

— Kommissionen bibeholder — i overensstemmelse med artikel 149, stk. 2, i EØF-traktaten — sin ret til at ændre sit forslag, indtil Rådet har truffet afgørelse om forslaget;

— Når Rådet mener, at det bør fravige ordlyden af det forslag, som Parlamentet har tiltrådt eller ændret, skal der inden for nærmere fastsatte frister iværksættes en samrådsprocedure, før Rådet kan træffe afgørelse, og denne procedure vil blive fulgt, indtil Rådet og Parlamentet er nået til enighed;

d) At alle Europa-Parlamentets beføjelser bliver væsentligt styrket inden 1980, og at Europa-Parlamentet først og fremmest ved overdragelse af nye beføjelser til Fællesskaberne får tilsvarende lovgivnings- og kontrolbeføjelser, da De europæiske Fællesskabers afgørelser kun på denne måde kan finde deres demokratiske berettigelse;

e) At Parlamentet i overensstemmelse med det ønske, som medlemsstaternes regeringschefer højtideligt har bekræftet, deltager fuldt ud i arbejdet vedrørende det politiske samarbejde og i samtlige samordnings- og høringsprocedurer mellem medlemsstaterne;

f) At Parlamentet deltager i udnævnelsen af medlemmerne af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber for at understrege deres demokratiske legitimitet;

Beslutningens fulde ordlyd vedlægges som bilag 6 medens der m. h. t. Bertrandbetænkningen henvises til Europa-Parlamentets mødedokumenter 1975-76 (dokument 174/75).

Kirk- og Reaypapirerne vedrører dels Europa-Parlamentets interne procedurer, dels forholdet til de øvrige institutioner. Papirerne har såvidt det er udenrigsministeriet bekendt aldrig været færdigbehand-

let i de kompetente udvalg i Parlamentet, og har derfor ikke været behandlet i Parlamentets Plenum. Der er således tale om foreløbige papirer, til hvilke Parlamentets holdning ikke foreligger. Arbejdet med papirerne påbegyndtes af det nylig afdøde europa-parlementsmedlem Peter Kirk og er fortsat af Lord Reay.

Med hensyn til Parlamentets interne procedurer foreslås det i papiret, at Parlamentet skal overveje at intervenere sager for domstolen, i hvilke Parlamentet har en direkte interesse. Endvidere foreslås det, at Europa-Parlamentets stående udvalg skal kunne gennemføre offentlige høringer.

I papiret om forbindelsen til de øvrige institutioner foreslås blandt andet, at formanden for Rådet på regeringschefsniveau hvert halve år afgiver en erklæring overfor Parlamentet og besvarer spørgsmål. Det foreslås endvidere, at den årlige forhandling om Kommissionens almindelige beretning bør erstattes af en årlig forhandling om unionens tilstand.

Det foreslås endvidere at indføre procedurer, der i højere grad skulle sikre, at Rådet følger Parlamentets udtalelser vedrørende forslag til retsakter. Således forudses det blandt andet, at retsakter, som Rådet vedtager, og som afviger fra Parlamentets udtalelser, først skal træde i kraft efter en 3 måneders periode, hvor Rådet og Parlamentet kan holde samråd om deres uoverensstemmelser.

Papiret indeholder endelig en række bestemmelser om forholdet mellem Parlamentet og Kommissionen blandt andet vedrørende Parlamentets adgang til at bekræfte udnævnelsen af Kommissionens formand og dets medlemmer.

Patijn-betænkningen vedrører gennemførelsen af direkte valg til Europa-Parlamentet.

Denne betænkning var grundlaget for Europa-Parlamentets vedtagelse den 14. januar 1975 af udkastet til konvention om indførelse af almindelige direkte valg af medlemmerne til Europa-Parlamentet. Akten om indførelse af almindelige direkte valg af repræsentanterne til Europa-Parlamentet, som Rådet vedtog den 20. september 1976, er baseret på dette udkast. Akten er gengivet som bilag til bemærkningerne til lovforslag nr. 15 om direkte valg.

Betænkningens konklusion vedlægges som bilag 7.

Blumenfeld-papirerne vedrører forholdet mellem Europa-Parlamentet og det udenrigspolitiske samarbejde. Disse papirer har så vidt vides ikke været behandlet i Europa-Parlamentets Plenum, og Parlamentets stiling til papirerne foreligger derfor ikke.

Papirerne vedrører dels spørgsmålet om oprettelse af et sekretariat for det udenrigspolitiske samarbejde, dels spørgsmålet om bedre underretning af Europa-Parlamentet om fremskridtene i det udenrigspolitiske samarbejde. Endelig foreslås det at bringe sondringen mellem Fællesskabsanliggende og udenrigspolitiske anliggende til ophør på ministerplan og i de faste repræsentanters komité. Dette bør føre til, at Kommissionen deltager fuldt ud i alle områder vedrørende det politiske samarbejde. Kommissionen bør ligeledes repræsentere Fællesskabet i alle vigtige multilaterale økonomiske forhandlinger.

Brevvekslingen om *Luns-Westerterp-proceduren*. Der henvises til punkt 2 og 3 ovenfor.

Aigner-betænkningen om 1975-budgettet var grundlag for Parlamentets afgørelse om forslaget til det almindelige budget for 1975. Idet der i øvrigt henvises til Europa-Parlamentets mødedokumenter 1974-75 (dokument 288/74) bemærkes, at de centrale dele af afgørelsen har følgende ordlyd:

Europa-Parlamentet,

b) *Samarbejdet mellem Fællesskabernes institutioner*

4. glæder sig over det samarbejde, som Europa-Parlamentet har haft med Rådet under budgetbehandlingen;

5. anmoder dog indtrængende om, at der gøres endnu større anstrengelser på dette område;

c) *Bedømmelse af forslaget til budget for 1975.*

6. udtrykker sin dybe skuffelse over det budgetforslag for 1975, som Rådet har forelagt, og som det må karakterisere som helt uden tegn på fremskridt, så det alvorligt nærmer sig et helt statisk budget;

7. fastslår, at dette forslag er kendetegnet ved mangel på enhver politisk beslutning fra Rådets side, — inden for regionalpolitik, socialpolitik, forskning og energi, informationspolitik og ungdomspolitik;

8. støtter principielt Rådets anstrengelser for at spare, men går imod, at Rådet har til hensigt at anvende budgettet for De europæiske fællesskaber som et middel til at bekæmpe inflationen, idet der henvises til, at aktioner på fællesskabsplan bliver finansieret af midler, som bliver trukket bort fra nationalt område og derfor ikke har nogen inflationsskabende virkning;

c) *Anvendelse af bestemmelserne i artikel 203 i traktaten*

Angående klassificeringen i obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter.

11. anerkender ligesom Rådet, i mangel af faste regler udarbejdet på forhånd ved indgåelse af en fælles aftale mellem institutionerne, den klassificering, som Kommissionen har foreslået, i det foreløbige forslag til budget for 1975, af obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter som værende gældende indtil videre;

12. beklager dog, at Rådet har valgt ikke at klassificere en række udgifter, selv om denne afgørelse er blevet truffet som følge af, at det drejer sig om nye aktioner, som ikke har været genstand for forhandlinger i Rådet;

er af den opfattelse, at klassificeringen af disse udgifter er en absolut nødvendighed for, at det på korrekt måde kan udøve sine beføjelser til at ændre budgettet eller foreslå ændringer til dette;

13. erklærer sig enig med Rådet, når det forsikrer om, at „kun de udgifter klassificeres som obligatoriske, for hvilke ingen budgetmyndighed, det være sig Råd eller Parlament — som følge af selve bestemmelserne — frit kan fastsætte bevillingerne“;

minder Rådet om, at optagelse af udgifter i budgettet i henhold til artikel 199 i traktaten har karakter af overslag;

For så vidt angår fastlæggelsen af det budgetområde, som satsen i henhold til artikel 203, stk. 8, finder anvendelse på.

14. henviser, i overensstemmelse med ordlyden af artikel 203, første afsnit af dette stykke i traktaten, til at den årlige maksimalsats for forhøjelser, som finder anvendelse for samtlige udgifter, der ikke er en nødvendig følge af traktaten eller af retsakter i henhold til denne — og som i henhold til andet afsnit i samme stykke er en indeksreguleret sats — fastsættes i forhold

til udgifter af samme art i det løbende regnskabsår;

er af den opfattelse, at denne sats (maksimalsats) for forhøjelser ikke finder anvendelse,

— når det drejer sig om nye udgifter opført på en ny konto;

— når den politik, som de ikke-obligatoriske udgifter er udtryk for, ikke forbliver konstant fra det ene år til det andet, men udvides med hensyn til målsætninger og dimensioner;

15. agter at holde samråd med Rådet herom med henblik på at nå frem til en fælles fortolkning, inden budgetbehandlingen afsluttes;

mener, at en sådan holdning er den mest konstruktive, da den giver mulighed for at nå frem til fælles konklusioner på grundlag af de erfaringer, man har indhentet, således at virkningerne heraf senere ganske naturligt slår igennem på de nye budgetbestemmelser i traktaterne, som endnu ikke er blevet endeligt vedtaget af institutionerne;

16. pålægger sin formand at sende dette forslag til almindeligt budget med de vedtagne ændringer og forslag til ændring samt denne afgørelse, protokollen fra dagens møde og budgetudvalgets betænkning til Rådet for De europæiske Fællesskaber.

b. *Vedelrapporten* fra 1972 angår især spørgsmålet om en udvidelse af Europa-Parlamentets beføjelser. Rapporten er udarbejdet på anmodning af Kommissionen af en gruppe professorer under forsæde af den franske professor Georges Vedel. Dansk medlem af gruppen var professor Max Sørensen. Den daværende udenrigsøkonomiministers skrivelse af 23. maj 1972 med et resumé af rapporten vedlægges som bilag 9.

Kommissionens beretning om den europæiske Union fra 1975 er baseret på vedtagelsen af en unionstraktat med vidtgående institutionelle ændringer. Betænkningen omtaler forskellige modeller for unionens institutionelle struktur. Hvad angår Parlamentet er modellerne baseret på et to-kammerparlament, hvis ene kammer repræsenterer unionens folk, medens det andet kammer repræsenterer staterne. EFs „lovgivning“ skulle i alt væsentligt henhøre under dette parlament.

I et afsnit om en fornyet indsats for den europæiske opbygning med henblik på at nå frem til den europæiske union siges følgende om indførelse af direkte valg til Europa-Parlamentet:

134. Denne målsætning er nedfældet i de eksisterende traktater. Dens gennemførelse i 1978 fik allerede principiel tilslutning fra de fleste medlemsstater på regeringschefernes konference i december sidste år. Europa-Parlamentet forelagde i januar 1975 et nyt udkast til konvention.

Kommissionen finder, at de stater, der fortsat tager forbehold, burde frafalde dem, og at arbejdet vedrørende konventionen burde påbegyndes snarest muligt, idet målet er at fremskynde valgdatoen så meget som muligt.

135. Indførelsen af denne nye selvstændige legitimitet i det institutionelle system ville få en endnu større betydning, såfremt den suppleredes med andre foranstaltninger, som styrkede Europa-Parlamentets rolle, hvilket ville gøre det muligt at øge de politiske kræfters og den offentlige menings interesse for det direkte valg.

136. Blandt de foranstaltninger, som kan tænkes, forekommer den udvidelse af samarbejdsproceduren, som Parlamentet, Rådet og Kommissionen er blevet enige om, hvad angår retsakter af finansiell karakter, Kommissionen særlig lovende. Denne procedure kunne også anvendes på andre lovgivningsmæssige områder, idet man i denne forbindelse skulle bygge på forslagene fra „Vedelgruppen“.

Med hensyn til beretningen henvises til bilag 9.

Domstolens Unionsrapport berører ikke spørgsmålet om Europa-Parlamentets status. Rapporten vedlægges som bilag 9.

Tindemans-rapporten fra 1975 forudsiger en gradvis forøgelse af Parlamentets kompetence i løbet af udviklingen af Den europæiske Union, først og fremmest i form af forøgede lovgivningsbeføjelser. Rapporten indeholder imidlertid ingen konkrete forslag i så henseende, men indskrænker sig til at foreslå, at Rådet skal anerkende en mulighed for Parlamentet til at tage initiativer i form af resolutioner, som derefter drøftes i

Rådet. Denne mulighed kan efterhånden udvikles til en egentlig initiativret for Parlamentet, hvilket vil kræve traktatændring.

Det foreslås endvidere, at det direkte valgte parlament indfører en årlig storpolitisk debat om unionens tilstand, hvori formanden for det europæiske Råd og andre politiske ledere deltager.

Uddrag af rapporten vedlægges som bilag 10.

Communiquet fra Paris-topmødet i december 1974 indeholder følgende om Europa-Parlamentets beføjelser.

Parlamentet inddrages i udviklingen af den europæiske opbygning. Regeringscheferne vil ikke undlade at tage de synspunkter i betragtning, som de i oktober 1972 anmodede Parlamentet om at fremsætte i denne sammenhæng.

Parlamentets beføjelser vil blive udvidet navnlig derved, at det får tillagt kompetence på visse områder i forbindelse med udarbejdelsen af fællesskabsretten.

Ad punkt 5 og 6 om Parlamentets virkeområde og Rådets deltagelse i Parlamentets møder.

A. Parlamentets formelle beføjelser er opregnet under punkt 2 og 3 A. De indebærer, at Parlamentet kan beskæftige sig med alle sider af det kommunautære samarbejde.

Hertil kommer, at de daværende 6 medlemslande i 1961 på topmødet i Bonn vedtog at knytte den offentlige mening nærmere til de allerede foretagne bestræbelser om etablering af et udenrigspolitisk samarbejde ved at opfordre Europa-Parlamentet til at udvide rækkevidden af sine debatter til nye områder i samarbejde med regeringerne.

Som nævnt har Davignon- og Københavnsrapporterne om det udenrigspolitiske samarbejde præciseret samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og dette samarbejde gennem bestemmelserne om, at formandslandets udenrigsminister 1 gang om året skal give Europa-Parlamentet meddelelse om det politiske samarbejdes udvikling, og om at udenrigsministre og medlemmer af Europa-Parlamentets politiske udvalg mødes 4 gange årligt til et kollokvium for at drøfte de spørgsmål, som er genstand for konsul-

tation inden for rammerne af det politiske samarbejde.

I forbindelse med optagelsesforhandlingerne afgav den danske regering den 30. september 1970 en kommentar til Davignon-rapporten, hvori det hedder: „at vi har med tilfredshed mærket os de afsnit, der i rapporten er indeholdt om samarbejdets demokratiske grundlag og om relationerne til den europæiske parlamentariske forsamling“.

På topmødet i Paris i 1972 anmodede EF-landenes stats- og regeringchefer Fællesskabets institutioner — herunder parlamentet — om inden udgangen af 1975 at udarbejde en rapport om den europæiske union.

Endelig enedes medlemslandenes stats- og regeringschefer på topmødet i Paris i 1974 om, at Parlamentet burde knyttes nærmere til det politiske samarbejde, blandt andet ved de besvarelser, der gives på forespørgsler, som Parlamentets medlemmer retter til formandskabet angående virksomhed, som vedrører det politiske samarbejde.

B. De debatter, som Parlamentet afholder, og de spørgsmål, som det stiller, kan således vedrøre enten kommunautære emner, det udenrigspolitiske samarbejde eller planerne for en europæisk union. Parlamentet vedtager årlig ca. 250 beslutninger og stiller over 1000 spørgsmål til Kommissionen og Rådet. Det er ikke muligt med kort varsel at gennemgå samtlige debatter og spørgsmål siden 1. januar 1973 (d.v.s. over 6000 sager) med henblik på at fastslå, om enkelte skulle ligge uden for disse rammer.

C. Formanden for Rådet eller for det udenrigspolitiske samarbejde deltager i Parlamentets arbejde i overensstemmelse med de under punkt 2 og 3 omhandlede retningslinjer.

I tiden indtil 1. januar 1977 har udenrigsministrene besvaret 22 spørgsmål vedrørende det udenrigspolitiske samarbejde. De har årligt afgivet 1 redegørelse for dette samarbejde og holdt 2-4 kollokvier. Herudover har rådsformanden under behandlingen af kommunautære emner fra tid til anden haft lejlighed til at komme ind på spørgsmål, der også er af betydning for det udenrigspolitiske samarbejde, f. eks. vedrørende EF's udvidelse eller lign.

Ad punkt 7 om Parlamentets betænkninger udfærdiget på eget initiativ.

Som nævnt under punkt 4 er Europa-Parlamentets betænkninger alene baggrundsmateriale for Parlamentets behandling af sine sager. Afgørende synes derfor at være, hvor mange beslutninger Parlamentet har vedtaget på eget initiativ. I perioden 1974-76 vedtog Parlamentet i alt 746 beslutninger. Heraf var 474 beslutninger, der indeholdt udtalelser om et af Rådet forelagt forslag til retsakt. Hovedparten af de øvrige 272 beslutninger er truffet „på eget initiativ“, d.v.s. at der er tale om opfordringer rettet til andre EF-institutioner eller til medlemsstaternes regeringer. Rådssekretariatet har opgjort, at Parlamentet i perioden 1. marts 1976 til 1. marts 1977 vedtog i alt 78 beslutninger „på eget initiativ“. Af disse angik de 68 kommunautære emner, 6 angik det udenrigspolitiske samarbejde, medens 4 angik begge samarbejdsområderne.

Ad punkt 8 om begrænsninger med hensyn til arten af de emner, et direkte valgt parlament kan tage op til behandling.

De traktatfæstede beføjelser, der er omtalt ovenfor under punkt 2 og 3, kan selv sagt kun udøves inden for de saglige områder, der er dækket af traktaterne.

Herudover har regeringerne som nævnt godkendt, at Parlamentet kan drøfte spørgsmål vedrørende det udenrigspolitiske samarbejde og vedrørende planerne for den Europæiske Union. Det kan derimod næppe antages, at Parlamentet er beføjet til at behandle spørgsmål, der ikke har nogen sammenhæng med de ovennævnte sagsområder. En endelig stilling til dette spørgsmål henhører under Domstolen. Skulle Parlamentet drøfte anliggender, der ikke har sammenhæng med nogen af de tre nævnte kategorier, vil eventuelle vedtagelser herom ikke forpligte de øvrige EF-institutioner eller medlemslandene.

Bilag I.**Vedtagelse af udtalelser om forslag til rådsvedtagelser i de tilfælde, hvor traktaten foreskriver en høring af Parlamentet.***Art. 7, stk. 2.*

Rådet kan på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet fastsætte forskrifter med henblik på at forbyde forskelsbehandling på grund af nationalitet.

Art. 14, stk. 7.

Rådet kan på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet træffe afgørelse om ændring af den i traktaten fastsatte afviklingstakt for importtold.

Art. 43, stk. 2.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet forordninger eller direktiver eller vedtager beslutninger vedrørende den fælles landbrugs politik.

Art. 54, stk. 1.

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet en almindelig plan for ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden.

Art. 54, stk. 2.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet direktiver om iværksættelse af den almindelige plan eller, hvis en sådan ikke er vedtaget, om gennemførelsen af en etape af etableringsfriheden inden for en bestemt erhvervsgrænse.

Art. 56, stk. 2.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet direktiver om samordning af lovgivningen og administrativt fastsatte bestemmelser, der indeholder særlige regler for fremmede statsborgere.

Art. 57, stk. 1.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser.

Art. 57, stk. 2.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet direktiver om samordning af medlemslandenes love og administrativt fastsatte bestemmelser om adgangen til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed.

Art. 63, stk. 1.

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet en almindelig plan for afskaffelse af bestående begrænsninger i den fri udveksling af tjenesteydelser inden for EF.

Art. 63, stk. 2.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet direktiver om iværksættelsen af den almindelige plan eller, hvis en sådan ikke er vedtaget, om gennemførelse af en etape i liberaliseringen af en bestemt tjenesteydelse.

Art. 75, stk. 1.

Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet:

- a) fælles regler for international transport til eller fra en medlemsstats område eller gennem en eller flere medlemsstaters områder;
- b) de betingelser, under hvilke transportvirksomheder har adgang til at udføre interne transporter i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende;
- c) alle andre formålstjenlige bestemmelser.

Art. 87, stk. 1.

Rådet udsteder på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet fornødne forordninger eller direktiver om anvendelsen af principperne i art. 85 og 86 (konkurrenceregler for virksomheder).

Art. 100, stk. 2.

Parlamentet skal høres om direktiver, hvis gennemførelse kunne indebære en ændring af lovbestemmelsen i en eller flere medlemsstater.

Art. 126.

Rådet kan efter udtalelse fra Kommissionen og efter høring af Parlamentet bestemme, at en række tilskud fra Den europæiske Socialfond kan bortfalde helt eller delvis samt at en række nye hverv skal tillægges Fonden inden for rammerne af dens opgave som fastlagt i art. 123.

Art. 127.

Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet nødvendige forskrifter til gennemførelse af Den europæiske Socialfond, herunder de nærmere betingelser for tilskud fra Fonden, og de arter af virksomheder hvis arbejdstagere kan nyde godt af tilskud fra fonden.

Art. 201, stk. 3.

Rådet fastsætter efter at have indhentet Parlamentets udtalelse bestemmelser om Fællesskabets egne indtægter til erstatning for bidrag fra medlemsstaterne.

Art. 209.

På forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet og udtalelse fra Revisionsretten skal Rådet med enstemmighed:

- a) udstede regnskabsregulativer, som navnlig fastlægger de nærmere retningslinjer for opstillingen og gennemførelsen af budgettet og for regnskabsaflæggelse og revisionen;
- b) fastsætte de retningslinjer og den fremgangsmåde, hvorefter de i ordningen om Fællesskabernes egne indtægter fastsatte budgetindtægter stilles til rådighed for Kommissionen, samt fastlægge de foranstaltninger, der skal træffes for i givet fald at imødekomme likviditetsbehovet;

d) fastlægge reglerne for de anvisningsberettigedes og regnskabsførernes ansvar og organisere kontrollen med disse.

Bestemmelsen om høring af Parlamentet er indført i forbindelse med ikrafttrædelsen af budgettraktat II den 1. juni 1977.

Art. 228, stk. 1.

Rådet afslutter efter at have indhentet udtalelse fra Parlamentet i de i traktaten fastsatte tilfælde aftaler mellem Fællesskabet og en eller flere stater eller en international organisation i de tilfælde, hvor traktatens bestemmelser forudsætter indgåelse af sådanne aftaler.

Art. 235.

Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for Fællesmarkedets rammer, og denne traktat ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Parlamentet med enstemmighed passende forskrifter herom.

Art. 236, stk. 2.

Rådet kan efter høring af Parlamentet udtale sig til fordel for afholdelse af en konference mellem repræsentanter for medlemsstaternes regeringer med henblik på ved gensidig overenskomst at foretage ændringer i traktaten. Konferencen indkaldes af Rådets formand.

Art. 238, stk. 2.

Rådet indgår på Fællesskabets vegne efter at have indhentet udtalelse fra Parlamentet aftaler med et tredjeland, en sammenslutning af stater eller en international organisation, hvormed der skabes en associering med gensidige rettigheder og forpligtelser, fælles optræden og særlige procedureregler.

Art. 10, stk. 1.

(*Akten om direkte valg*).

Valgdatoen for det første direkte valg fastsættes af Rådet efter høring af Parlamentet.

Bilag 2.

„Artikel 203

1. Regnskabsåret løber fra den 1. januar til den 31. december.

2. Hver af Fællesskabets institutioner opstiller inden den 1. juli et overslag over sine udgifter. Kommissionen sammenfatter disse overslag i et foreløbigt budgetforslag. Den føjer hertil en udtalelse, der kan indeholde afvigende overslag.

Dette foreløbige forslag indeholder et overslag over indtægterne og et overslag over udgifterne.

3. Kommissionen forelægger Rådet det foreløbige budgetforslag senest den 1. september i det år, der ligger forud for det, forslaget vedrører.

Når Rådet påtænker at fravige det foreløbige forslag, indhenter det en udtalelse fra Kommissionen og i givet fald fra de andre interesserede institutioner.

Rådet vedtager budgetforslaget med kvalificeret flertal og oversender det til Forsamlingen.

4. Budgetforslaget skal forelægges Forsamlingen senest den 5. oktober i det år, der ligger forud for det forslaget vedrører.

Forsamlingen har ret til med et flertal af sine medlemmers stemmer at ændre budgetforslaget, og til med absolut flertal af de afgivne stemmer at foreslå Rådet ændringer i forslaget vedrørende de udgifter, der nødvendigt følger af Traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne.

Hvis Forsamlingen inden femogfyre dage efter forelæggelse af budgetforslaget har godkendt dette, er budgettet endeligt vedtaget.

Hvis Forsamlingen inden for denne frist hverken har ændret budgetforslaget eller foreslået nogen ændring af dette, betragtes budgettet som endeligt vedtaget.

Såfremt Forsamlingen inden udløbet af denne frist har vedtaget ændringer eller stillet ændringsforslag, oversendes budgetfor-

slaget til Rådet i den ændrede form eller ledsaget af ændringsforslag.

5. Efter at Rådet har drøftet budgetforslaget med Kommissionen og i givet fald med de andre interesserede institutioner, træffer det afgørelse på følgende måde:

a) Rådet kan med kvalificeret flertal modificere enhver af de af Forsamlingen vedtagne ændringer;

b) for så vidt angår ændringsforslagene:

— hvis en af Forsamlingen foreslået ændring ikke medfører forhøjelse af det samlede udgiftsbeløb for en institution, navnlig fordi den udgiftsforhøjelse, der ville følge af ændringsforslaget udtrykkeligt udlignes af en eller flere foreslåede ændringer, der medfører en tilsvarende nedsættelse af udgifterne, kan Rådet med kvalificeret flertal forkaste dette ændringsforslag. Træffes der ingen beslutning om at forkaste ændringsforslaget, er det godkendt;

— hvis en af Forsamlingen foreslået ændring medfører forhøjelse af det samlede udgiftsbeløb for en institution, kan Rådet med kvalificeret flertal godkende ændringsforslaget. Træffes der ingen beslutning om at godkende ændringsforslaget, er det forkastet;

— hvis Rådet i henhold til bestemmelserne i et af de to foregående afsnit har forkastet et ændringsforslag, kan det med kvalificeret flertal enten opretholde det i budgetforslaget opførte beløb eller fastsætte et andet beløb.

Budgetforslaget ændres i overensstemmelse med de ændringsforslag, Rådet har godkendt.

Har Rådet ikke inden femten dage efter forelæggelsen af budgetforslaget modificeret nogen af de ændringer, Forsamlingen har

vedtaget, og er Forsamlingens ændringsforslag blevet godkendt, betragtes budgettet som endeligt vedtaget. Rådet meddeler Forsamlingen, at det ikke har modificeret nogen af ændringerne, og at ændringsforslagene er blevet godkendt.

Har Rådet inden udløbet af denne frist modificeret en eller flere af de ændringer, Forsamlingen har vedtaget, eller er Forsamlingens ændringsforslag blevet forkastet eller modificeret, oversendes det modificerede budgetforslag på ny til Forsamlingen. Rådet gør denne bekendt med udfaldet af sine rådslagninger.

6. Når Forsamlingen er blevet underrettet om udfaldet af behandlingen af sine ændringsforslag, kan den inden femten dage efter forelæggelsen af budgetforslaget med et flertal af sine medlemmers stemmer og med tre femtedele af de afgivne stemmer ændre eller forkaste Rådets modifikationer af de af Forsamlingen foretagne ændringer og vedtager derved budgettet. Har Forsamlingen ikke truffet nogen afgørelse inden udløbet af denne frist, betragtes budgettet som endeligt vedtaget.

7. Når den i denne artikel foreskrevne behandling er afsluttet, fastslår Forsamlingens formand, at budgettet er endeligt vedtaget.

8. Dog kan Forsamlingen, når vægtige grunde taler herfor, med et flertal af sine medlemmers stemmer og med to tredjedele af de afgivne stemmer, forkaste budgetforslaget og begære, at et nyt forslag forelægges den.

9. For samtlige udgifter, der ikke er en nødvendig følge af Traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne, fastsættes hvert år en maksimalsats for forhøjelser i forhold til udgifter af samme art i det løbende regnskabsår.

Efter høring af Udvalget for økonomisk Politik fastslår Kommissionen denne maksimalsats således, som den fremgår af:

- udviklingen inden for Fællesskabet af bruttonationalindkomsten i faste priser,
- den gennemsnitlige ændring i medlemsstaternes budgetter og
- udviklingen af leveomkostningerne i løbet af det sidste regnskabsår.

Om maksimalsatsen skal der inden den 1. maj gives meddelelse til alle Fællesskabets

institutioner. Disse er pligtige til at rette sig efter den under budgetbehandlingen, dog med forbehold af bestemmelserne i dette stykkes fjerde og femte afsnit.

Er den forhøjelsessats, der følger af det budgetforslag, som Rådet har udarbejdet med hensyn til sådanne udgifter, som ikke nødvendigvis følger af Traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne, større end halvdelen af maksimalsatsen, kan Forsamlingen, ved udøvelsen af sin ret til at foretage ændringer, yderligere forhøje det samlede beløb for sådanne udgifter med op til halvdelen af maksimalsatsen.

Når Forsamlingen, Rådet eller Kommissionen finder, at Fællesskabernes virksomhed nødvendiggør en forhøjelse ud over den sats, der er fastlagt ved den i dette stykke foreskrevne fremgangsmåde, kan der fastsættes en anden sats ved aftale mellem Rådet, hvis afgørelse træffes med kvalificeret flertal og Forsamlingen, hvis afgørelse træffes med et flertal af dens medlemmers stemmer og med tre femtedele af de afgivne stemmer.

10. Hver institution udøver de beføjelser, der tilkommer den i henhold til denne artikel, under iagttagelse af bestemmelserne i Traktaten og af de i medfør af denne udstedte retsakter, navnlig af dem, der vedrører Fællesskabernes egne indtægter og ligevægten mellem indtægter og udgifter.“

„Artikel 204

Såfremt budgettet ikke er vedtaget ved regnskabsårets begyndelse, kan der i henhold til bestemmelserne i det i medfør af artikel 209 udstedte regnskabsregulativ på grundlag af hver hovedkonto eller anden inddeling afholdes månedlige udgifter på indtil en tolvtedel af det forrige regnskabsårs bevillinger, dog at Kommissionen højst kan råde over beløb svarende til en tolvtedel af de beløb, der er opført i det budgetforslag, som er under udarbejdelse.

Under forudsætning af, at de øvrige betingelser i stk. 1 iagttages, kan Rådet med kvalificeret flertal tillade udgifter, der overstiger denne tolvtedel.

Hvis denne afgørelse vedrører andre udgifter end dem, der nødvendigt følger af Traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne, oversender Rådet den straks til Forsamlingen; inden for en frist af trediv

dage kan Forsamlingen med et flertal af sine medlemmers stemmer og med tre femtedele af de afgivne stemmer træffe en afvigende afgørelse om disse udgifter, for så vidt angår den del, der overstiger den i stk. 1 omhandlede tolvtedel. Denne del af Rådets afgørelse stilles i bero, indtil Forsamlingen har truffet afgørelse. Dersom Forsamlingen ikke

inden udløbet af nævnte frist har truffet en afvigende afgørelse, betragtes Rådets afgørelse som endeligt vedtaget.

De i stk. 2 og 3 omhandlede afgørelser fastsætter de nødvendige foranstaltninger vedrørende indtægter med henblik på at sikre gennemførelsen af denne artikel.“

Bilag 3.**Lomé-konventionen af 28. februar 1975.***Artikel 80.*

1. Den rådgivende forsamling er paritetisk sammensat af henholdsvis medlemmer af Europa-Parlamentet på Fællesskabets vegne og af repræsentanter udpeget af AVS-staterne.

2. Den rådgivende forsamling udpeger sit præsidium og vedtager sin egen forretningsorden.

3. Den rådgivende forsamling træder sammen mindst en gang om året.

4. Ministerrådet forelægger hvert år en beretning om sin virksomhed for den rådgivende forsamling.

5. Den rådgivende forsamling kan nedsætte rådgivende ad hoc-udvalg med henblik på udførelse af særlige opgaver, den træffer beslutning om.

6. Den rådgivende forsamling kan vedtage resolutioner om spørgsmål, der vedrører denne konvention eller som er omfattet af den.

Bilag 4.

Den 22. april 1975.

De Europæiske Fællesskabers Tidende

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

RÅD

KOMMISSIONEN

Fælleserklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET OG KOMMISSIONEN ER —

i betragtning af, at Fællesskabernes budget fra den 1. januar 1975 fuldtud finansieres gennem Fællesskabernes egne indtægter;

at Europa-Parlamentet til iværksættelse af dette system tillægges øgede budgetbeføjelser;

Europa-Parlamentet skal, samtidig med at dets budgetbeføjelser udvides, effektivt deltage i udarbejdelsen og vedtagelsen af afgørelser, der medfører betydelige indtægter eller udgifter for De europæiske Fællesskabers budget;

BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

1. Der indføres en samrådsprocedure mellem Europa-Parlamentet og Rådet med aktiv medvirken fra Kommissionen.

Proceduren vil kunne komme til anvendelse på Fællesskabets almenretlige retsakter, der har betydelige finansielle følger, og hvis vedtagelse ikke kræves i medfør af allerede eksisterende retsakter.

3. Når Kommissionen fremsætter et forslag, angiver den, om den pågældende rets-

akt efter dens opfattelse vil kunne undergives samrådsproceduren. Europa-Parlamentet kan, når det fremsætter sin udtalelse, ligesom Rådet kræve, at denne procedure indledes.

4. Proceduren indledes, såfremt alle de under punkt 2 opstillede kriterier mødes, og Rådet påtænker at fravige en udtalelse, som Europa-Parlamentet har vedtaget.

5. Samråd finder sted i et „samrådsudvalg“, sammensat af Rådet og repræsentanter for Europa-Parlamentet. Kommissionen deltager i samrådsudvalgets arbejde.

6. Formålet med proceduren er at søge at opnå enighed mellem Europa-Parlamentet og Rådet.

Proceduren bør normalt afvikles i løbet af et tidsrum, som ikke overstiger tre måneder, medmindre den pågældende retsakt skal vedtages inden en bestemt dato, eller såfremt der foreligger hastende omstændigheder, i sidste to tilfælde kan Rådet fastsætte en passende frist.

7. Når de to institutioners standpunkter er tilstrækkeligt overensstemmende, kan Europa-Parlamentet afgive en ny udtalelse; derefter træffer Rådet endelig afgørelse.

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. marts 1975.

*På Europa-Parlamentets
vegne*

C. BERKHOUWER

*På Rådets
vegne*

G. FITZGERALD

*På Kommissionens
vegne*

Francois-Xavier ORTOLI

Bilag 5.

UDENRIGSMINISTERIET

Den 25. februar 1976.

Under henvisning til skrivelse af 13. februar 1976 (F. LIV — bilag 1) følger hoslågt besvarelse af de deri indeholdte otte spørgsmål vedrørende EF's budgetregler m. v.

Spørgsmål nr. 5:

Kan der optages poster på EF's budget, hvis der ikke i forvejen foreligger en af Ministerrådet vedtagen retsudskrift?

Svar:

Mens det for så vidt angår udbetalinger er fastlagt, at der kræves såvel en retsakt som en opførelse af midler på budgettet til det givne formål, for at der kan anvises beløb til udbetaling, er spørgsmålet uafklaret for så vidt angår opførelse af beløb på budgettet. Der er på kapitlerne 98 og 99 vedrørende henholdsvis formålsbestemte og ikke-formålsbestemte reserver mulighed for at opføre beløb til dækning af aktiviteter, som først ventes endeligt fastlagt efter budgettets vedtagelse. Rådet har stedse lagt vægt dels på en yderst begrænset anvendelse af opførelse af beløb på reserverne, dels på, at der på budgettet i øvrigt kun opføres bevillinger til dækning af allerede vedtagne aktiviteter. For fuldstændighedens skyld bemærkes, at Parlamentet har den opfattelse, at der kan opføres bevillinger på budgettet uden for reserverne i tilfælde, hvor der ikke er vedtaget en dertil svarende retsakt.

I lyset heraf må ses den erklæring, som den fungerende formand for Rådet afgav den 16. december 1975: „Rådet må følge visse gældende procedureregler, som på-

lægger det kun at opføre de udgifter på budgettet, hvis størrelse med sikkerhed kan angives, og som hidrører fra afgørelser, som er vedtaget af Fællesskabets Ministerråd. Det er rigtigt, at vi råder over et middel, som hedder budgetoverslag, men selv om det drejer sig om et budgetoverslag, kan vi ikke fastsætte en konto på budgettet og opføre en udgift under denne konto, så længe Ministerrådet ikke har truffet afgørelse herom. Rådet finder derfor, at det ikke tilkommer det ved hjælp af budgettet at foregribe de afgørelser, der bør vedtages med hensyn til nye foranstaltninger, som Rådet måtte træffe, og som endnu kun er på et forberedende stadium i Rådets instanser, og for hvilke der endnu ikke findes noget juridisk grundlag, der retfærdiggør opførelsen af udgifter hertil på budgettet. For så vidt angår visse udgifter, som skønt de til en vis grad kan forudses, endnu ikke har nået en sådan grad af sikkerhed, at det retfærdiggør, at de opføres, og derfor heller ikke, at størrelsen af disse angives med nøjagtighed i det almindelige budget, er Rådet af den opfattelse, at anvendelse af tillægsbudgetter, som for øvrigt hjemles i artikel 1 i finansforordningen, i det mindste for indværende udgør det eneste middel, som i øvrigt er effektivt, der gør det muligt at opføre sådanne udgifter på budgettet, såfremt dette skulle vise sig at være nødvendigt i løbet af regnskabsåret. Når dette er sagt, er det indlysende, at Rådet ville gøre sit bedste til at begrænse anvendelsen af tillægsbudgetter så meget som muligt“.

— — —

Bilag 6.

Resolution om den Europæiske Union.

(Vedtaget den 10. juli 1975.)

Europa-Parlamentet,

— Der henviser til det ønske, der ofte er blevet udtrykt siden topmødet i Bonn i juli 1961¹⁾, og til de parallelt hermed udformede konkrete forslag om omdannelse af de Fællesskaber, der er fremgået af Paris- og Rom-traktaterne, til et eneste virkeligt økonomisk, socialt og politisk Fællesskab,

— Der ønsker, at alle de forpligtelser, som medlemsstaternes stats- eller regeringschefer højtideligt har indgået den 1. og 2. december 1969 i Haag²⁾ den 19.-21. oktober 1972 i Paris³⁾, den 14.-15. december 1973 i København⁴⁾ og den 9.-10. december 1974 i Paris⁵⁾, må blive indfriet,

— Der understreger sin vigtige rolle og sit ansvar som repræsentativ institution for de i Fællesskabet sammensluttede folk i forbindelse med bestræbelserne for at omdanne medlemsstaternes samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union,

— Der navnlig henviser til sine beslutninger af 5. juli 1972⁶⁾, 14. november 1972⁷⁾ og 14. oktober 1974⁸⁾,

— Der er fuldt ud overbevist om, at unionens gradvise virkeliggørelse skal være baseret på en aktiv og bevidst medvirken af folkene, hvis interesser den bør afspejle, og at det derfor er dets opgave at tage ethvert initiativ til — med støtte fra de nationale parlamenter — at fremme og sikre denne medvirken,

— Der herved opfylder det af stats- eller regeringscheferne udtrykte ønske om, at Fællesskabets institutioner yder deres bidrag til arbejdet i forbindelse med den europæiske union og navnlig til udarbejdelsen af den sammenfattende rapport, der udarbejdes af *Leo Tindemans*,

Erklærer herved:

1. Den europæiske union skal udformes som et pluralistisk og demokratisk Fællesskab, der først og fremmest bestræber sig på at nå følgende mål:

— At sikre såvel den absolutte respekt for friheden som respekten for menneskets værdighed,

— At fremme social retfærdighed og solidaritet mellem medlemsstaterne og mellem Fællesskabets borgere ved indførelsen af et økonomisk system, der sikrer fuld beskæftigelse og en retfærdig indkomst- og formuefordeling,

— Beslutsomt at give sig i kast med enhver årsag til konflikt eller til spænding for at medvirke til, at freden må blive bevaret i frihed,

— At medvirke i bestræbelserne for at mindske spændinger og bilægge konflikter ad fredelig vej i verden og for — i Europa — at udvikle samarbejdet og sikkerheden mellem staterne.

2. Den europæiske union bør ved mere

¹⁾ EF-Bull. 7/8 1961, kapitel III.

²⁾ EF-Bull. 1-1970, første del, kapitel I.

³⁾ EF-Bull. 10-1972, første del, kapitel I.

⁴⁾ EF-Bull. 12-1973, punkt 1106.

⁵⁾ EF-Bull. 12-1974, punkt 1104.

⁶⁾ EFT C 82 af 26/7 1972

⁷⁾ EFT C 129 af 11/12 1972.

⁸⁾ Side 9.

rationelle og effektive former for forbindelser mellem medlemsstaterne gennemføres gradvis på grundlag af det, som er opnået inden for Fællesskabet, ved opbygning af en enkelt organisation, der kan varetage de opgaver, som medlemsstaterne ikke mere kan bestride effektivt alene, idet man således undgår, at kræfterne spredes, eller at der iværksættes foranstaltninger, der kan skade unionens sammenhold.

3. Unionen skal være baseret på en institutionel struktur, der sikrer dens sammenhold: — På en institution, der sikrer medlemsstaternes deltagelse i unionens beslutningsproces,

— På et parlament, som har fået tillagt budget- og kontrolbeføjelser, og som i det mindste på et paritetisk grundlag deltager i udøvelsen af lovgivningsmagten, sådan som det tilkommer det i dets egenskab af repræsentant for unionens folk,

— På et enkelt beslutningscenter, som skal have karakter af en egentlig europæisk regering, der er uafhængig af de nationale regeringer og ansvarlig over for unionens parlament,

— På Fællesskabernes domstol,

— På et økonomisk og socialt råd med rådgivende beføjelser,

— På en europæisk revisionsret.

4. Det nuværende Fællesskabs dynamiske karakter skal bevares fuldt ud. Unionens beføjelser skal gradvis og under hensyntagen til medlemsstaternes vitale interesser udvides, navnlig hvad angår,

a) Udenrigspolitikken, hvor den eksisterende samarbejdsordning bør udvides og styrkes, og nye fremgangsmåder bør udarbejdes, således at Fællesskabet i international sammenhæng kan tale med én stemme,

b) Sikkerhedspolitikken,

c) Social- og regionalpolitikken,

d) Uddannelsespolitikken,

e) Den økonomiske og monetære politik,

f) En budgetpolitik på fællesskabsniveau,

g) Politikken vedrørende energi og forsyning med råstoffer.

h) en politik for videnskabelig og teknologisk forskning.

Unionen skal på grundlag af en kollektiv udøvelse af de fælles beføjelser være i stand til at overtage ansvaret for nye sagsområder.

5. Unionen kan kun blive til virkelighed gennem en fortsat politisk udviklingsproces, hvorunder man i størst muligt omfang må gøre brug af alle de nuværende traktaters bestemmelser og latente muligheder samt af de øvrige procedurer, som binder medlemsstaterne, således at man konkret og hurtigt kan nå frem til det fornødne mål af solidaritet for at kunne omdanne det nuværende Fællesskab til en organisation, hvis beslutninger er forpligtende for alle.

6. Unionens gennemførelse kræver derfor, at der øjeblikkeligt sættes aktioner i gang for at sikre de nødvendige samtidige reelle fremskridt inden for Fællesskabets forskellige former for politik og inden for den institutionelle struktur.

Europa-Parlamentet kræver derfor,

7. At de nødvendige procedurer for senest fra 1978 — et tidspunkt, som medlemsstaternes regeringschefer har fastsat — at muliggøre valg af Parlamentets medlemmer ved almindelige og direkte valg påbegyndes ufortøvet for på denne måde at vise politisk vilje til at arbejde for den europæiske opbygning med folkenes aktive deltagelse.

8. At Kommissionen i løbet af 1976 forelægger et samlet program for de mest påkrævede aktioner for at gøre det muligt inden udløbet af dette årti at nå de vigtigste mål for Fællesskabets politik, der er grundlaget for den kommende europæiske union;

9. At dette program så hurtigt som muligt forelægges Parlamentet og Rådet for at blive underkastet de ændringer, som måtte aftales mellem Rådet og Parlamentet og, under forbehold heraf, for at blive godkendt og gennemført af Rådet;

10. At man erkender forbindelsen mellem den økonomiske og monetære union på den ene side og den europæiske union på den anden, der gør en parallel udvikling på de to områder ønskelig, uden at man af den grund under påskud af, at der er sket utilstrækkelige fremskridt på det ene område, fritages for enhver indsats på det andet;

11. At der omgående sker den absolut nødvendige tilpasning af den institutionelle struktur til de opgaver, der vil blive tildelt den europæiske union, og navnlig:

a) At Rådet giver afkald på princippet om enstemmighed, sådan som traktaterne også

Bilag til tillægset. o. lovf. om valg til Europa-Parlamentet m. m.

kræver det, og at det holder offentlige møder, når det udfører sin lovgivende funktion;

b) At de funktioner, der er tillagt Kommissionen, udvides til at omfatte hovedansvaret for samtlige multilaterale forbindelser mellem medlemsstaterne; en sådan beslutning ville bidrage væsentligt til at forenkle og samordne disse forbindelser, idet man herved gjorde en ende på sondringen mellem fællesskabsprocedurer og de procedurer, der anvendes ved forhandlinger mellem regeringerne;

c) At Fællesskabets beslutningsproces tilrettelægges efter nedenstående procedure:

— Kommissionen udarbejder eventuelt på Parlamentets foranledning et udkast til forslag,

— Dette udkast forelægges samtidig for Rådet og for Parlamentet;

— At Rådets behandling af forslaget først finder sted efter, at Parlamentet har forelagt en tekst, og at Rådet tager denne tekst i betragtning;

— Kommissionen bibeholder — i overensstemmelse med artikel 149, stk. 2, i EØF-traktaten — sin ret til at ændre sit forslag, indtil Rådet har truffet afgørelse om forslaget;

Når Rådet mener, at det bør fravige ordlyden af det forslag, som Parlamentet har tiltrådt eller ændret, skal der inden for nærmere fastsatte frister iværksættes en samrådsprocedure, før Rådet kan træffe afgørelse, og denne procedure vil blive fulgt, indtil Rådet og Parlamentet er nået til enighed;

d) At alle Europa-Parlamentets beføjelser bliver væsentligt styrket inden 1980, og at Europa-Parlamentet først og fremmest ved overdragelse af nye beføjelser til Fællesskaberne får tilsvarende lovgivnings- og kontrolbeføjelser, da De europæiske Fællesskabers afgørelser kun på denne måde kan finde deres demokratiske berettigelse;

e) At Parlamentet i overensstemmelse med det ønske, som medlemsstaternes regeringschefer højtideligt har bekræftet, deltager fuldt ud i arbejdet vedrørende det politiske samarbejde og i samtlige samordnings- og høringsprocedurer mellem medlemsstaterne;

f) At Parlamentet deltager i udnævnelsen af medlemmerne af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber for at understrege deres demokratiske legitimitet;

Europa-Parlamentet,

— Der understreger, at disse afgørelser — som er nævnt i punkt 8 og følgende — ikke nødvendigvis medfører formelle ændringer af de eksisterende traktater, men at de er nødvendige, såfremt man vil gøre reelle fremskridt henimod den europæiske union og bevise, at der eksisterer en politisk vilje, som kan befæste og styrke solidariteten mellem befolkningerne inden for Fællesskabet og mellem deres regeringer;

12. Ønsker, at man for at give Fællesskabets borgere en følelse af skæbnefællesskab udarbejder en „Pagt om Det europæiske Fællesskabs borgeres rettigheder“ og hurtigst muligt vedtager praktiske foranstaltninger, som kan bidrage til at skabe en europæisk fællesskabsopfattelse;

13. Opfordrer de nationale parlamenter til at støtte bestræbelserne på gradvis at virkeliggøre den europæiske union i en form, som kan leve op til folkenes og navnlig ungdommens berettigede håb;

14. Forventer, at medlemsstaternes regeringer, de nationale parlamenter, Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber efterkommer denne beslutning og går i gang med de uundværlige konkrete aktioner, således at man inden for den fastsatte frist kan nå frem til skabelsen af den europæiske union;

15. Pålægger sin formand at sende denne beslutning til premierminister *Leo Tindemans*, til de nationale parlamenter, medlemsstaternes regeringer, til Rådet og til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

Kommentar fra den danske delegation: Communiqué fra mødet mellem De europæiske Fællesskabers stats- eller regeringschefer, samlede i Paris den 9. og 10. december 1974 — erklæring fra den danske delegation: „Den danske delegation kan ikke på nuværende tidspunkt binde sig til indførelse af almindelige direkte valg i 1978“.

Bilag 7.

Uddrag af Patijn-betænkningen.

VI. Konklusion.

53. Artikel 7 i den nye konvention bestemmer, at valgsystemet skal være underlagt hver enkelt medlemsstats myndighed, men foreskriver samtidig, at Europa-Parlamentet senest år 1980 skal udarbejde forslag til et ensartet valgsystem. Ministerrådet skal derefter vedtage, hvilke forskrifter man vil anbefale medlemsstaterne med hensyn til et ensartet valgsystem.

54. Foruden de sider af valgproceduren, der er udførligt behandlet i denne betænkning, har man drøftet andre, der ville egne sig til at blive drøftet i den studiegruppe, som skal nedsættes af Europa-Parlamentet. Det blev for det første understreget, at valgsystemet skulle udarbejdes på en sådan måde at man undgik den situation, der kendes som „vinderen får det hele“, d.v.s. at et parti får sine stemmer forøget så meget, at det kan besætte alle Europa-Parlamentets mandater i en medlemsstat. For det andet må man i det fremtidige valgsystem indbygge udtrykkelige foranstaltninger til sikring af mindretalsgrupperne i hver medlemsstat. For det tredje foreskriver lovforslaget om direkte valg, der for øjeblikket er til behandling i det belgiske parlament, i artikel 4, at „statsborgere fra De europæiske Fællesskaber, som har fast bopæl i Belgien, kan deltage“ i valgene til Europa-Parlamentet på samme betingelser som den belgiske befolkning. Spørgsmålet om de rettigheder, Fællesskabets borgere har ved direkte valg i andre medlemsstater, blev også rejst under samtalerne. Dette er et fundamentalt spørgsmål af en vis betydning for Parlamentets legitimering og for de rettigheder, som borgere i EØF har,

når de bor og arbejder i andre medlemsstater; spørgsmålet egner sig til at blive taget op af den studiegruppe, som Parlamentet skal nedsætte, efter at den nye konvention er vedtaget.

Parlamentets beføjelser.

55. I Dehousse-betænkningen blev det fastslået, at direkte valg ville udstyre Parlamentet „med en legitimitet og styrke, der kan give det politisk magt“. ¹⁾ Under hele sit arbejde i årene 1958-60 tog arbejdsudvalget bestandig spørgsmålet om Parlamentets beføjelser i betragtning og drøftede det. Men flertallet af medlemmerne i arbejdsudvalget og i det politiske udvalg frygtede, at indførelsen af direkte valg kunne blive truet, hvis man skabte for nær forbindelse mellem nationale spørgsmål og spørgsmålet om beføjelser. De betragtede derfor direkte valg som et middel til i sidste ende at opnå en styrkelse af Parlamentets beføjelser. Siden 1969 er disse beføjelser blevet forøget ganske lidt i praksis, og hvis Rådets forslag fra juni 1974 om budgetmæssige beføjelser bliver godkendt, vil de blive forøget væsentligt i nær fremtid. Ordføreren er af den faste overbevisning, at der ikke er behov for at knytte forbindelser mellem de to spørgsmål, som for øjeblikket ikke eksisterer. Betænkningen udarbejdet af Vedel-arbejdsudvalget belyste med al ønskelig tydelighed de farer, som en sådan fremgangsmåde rummer. ²⁾ I korthed: jo flere beføjelser, Parlamentet får, des større er presset for den legitimering, som direkte valg vil give; og jo før direkte valg bliver indført, des stærkere er argumentet for tildeling af større beføjelser.

¹⁾ Dehousse-betænkningen, punkt 28.

²⁾ Arbejdsudvalgets betænkning om udvidelse af Europa-Parlamentets beføjelser, marts 1972. kapitel V, 1, De Europæiske Fællesskabers Tidende, tillæg 4-1972.

Bilag 8.**UDENRIGSMINISTERIET**

Den 23. maj 1972.

Hoslagt fremsendes til medlemmernes underretning genpart af teleddelelse nr. 549 af 17. maj 1972 fra EF-missioner i Bryssel indeholdende et resumé af beretningen fra udvalget til undersøgelse af spørgsmålet om udvidelse af Det europæiske Parlaments beføjelser (Vedel-rapporten)

En oversættelse til dansk af rapporten er under udarbejdelse og vil som tidligere meddelt blive oversendt til udvalget snarest muligt.

Ivar Nørgaard

Vedel-rapporten om Europa-Parlamentets beføjelser.

I juli sidste år besluttede kommissionen som bekendt at give en ad hoc-arbejdsgruppe under formandskab af professor Georges Vedel, Paris, i opdrag at undersøge virkningerne af en udvidelse af det europæiske parlaments beføjelser. Gruppen skulle især undersøge følgende emner:

- 1) Parlamentets deltagelse i den stadige udvikling af fællesskabets retsgrundlag.
- 2) Parlamentets deltagelse i fællesskabets lovgivningsproces.
- 3) Parlamentets beføjelser i budgetspørgsmål.
- 4) Parlamentets kontrolfunktion i forhold til fællesskabets institutioner.
- 5) Virkningerne af øgede beføjelser til parlamentet på forskellige fællesskabsinstitutioner.
- 6) Forholdet mellem en styrkelse af parlamentets beføjelser og direkte valg til parlamentet.

Arbejdsgruppens rapport — der er indsendt med oven citerede misser — er for øjeblikket under overvejelse i kommissionen, som på grundlag heraf og efter drøftelser

bl. a. med parlamentets præsidium vil forelægge medlemsstaterne forslag vedrørende parlamentets stilling med henblik på topmødet i efteråret 1972.

Vedel-rapporten indledes med en analyse af fællesskabsinstitutionernes nuværende arbejdsgang, der konstaterer, at Rom-traktaten i forhold til Paris-traktaten gav ministerrådet en større vægt i vedtagelsen af de fælles beslutninger. I den senere forløbne tid er ministerrådets overvægt yderligere blevet forstærket, således at rådet i dag er systemets eneste effektive beslutningscentrum, hvorved den i traktaterne forudsatte arbejdsdeling er blevet ændret.

Denne overvægt, som delvis er skabt på kommissionens bekostning, er især blevet markant efter Luxembourg-forliget i 1966. Arbejdsgruppen konstaterer, at de seks faktisk er gået videre end forliget har tilsagt, idet man næsten aldrig stemmer i rådet og har givet afkald på enhver procedure, der ikke tilsigter enstemmigheden uden hensyn til vigtigheden af de nationale interesser i de konkrete tilfælde. Den institutionelle ligevægt og hermed den af traktaterne anerkendte initiativret for kommissionen er herved blevet forskudt, idet det mål af fornyelse, som kommissionens forslag normalt kan og vil omfatte, nænt ofres for at nå løsninger, som kan opnå enstemmig tilslutning. Den kommunautære beslutningsproces tenderer i stadig stigende grad, mod at blive en diplomatisk forhandling (mellem kommissionen og Rådet og inden for dette mellem medlemsstaterne) — en udvikling, der efter Vedelrapporten repræsenterer en degeneration i forhold til den oprindeligt tænkte kompetencefordeling.

Rapporten konstaterer, at rådets øgede indflydelse ikke har tjent dets arbejds-effek-

tivitet, fordi man forlods har opgivet muligheden for at tage afstemningsmidlet i brug til politisk voldgift og dermed reduceret en væsentlig stimulus til at søge kompromis'er. Resultatet har været en faktisk blokering af en lang række kommissionsforslag ved langsomme behandlinger på lavt niveau i rådsregie.

Det europæiske parlaments rolle i denne beslutningsproces er beskeden al den stund, Rom-traktaten i forvejen ikke har placeret forsamlingen på en særlig fremtrædende plads blandt fællesskabsinstitutionerne. Parlamentets rolle er rent konsultativ, bortset fra en beslutningsret i budgetspørgsmål. Denne beslutningsret er endda stærkt begrænset henset til, at den altovervejende del af fællesskabets udgifter er bundne af retsakter, ved hvis vedtagelse parlamentet i det højeste har haft ret til at blive konsulteret.

Endvidere finder Vedel-rapporten, at det europæiske parlament til trods for sin opbygning som demokratisk repræsentation på grund af sin begrænsede myndighed kun i ringe grad kommer til at danne og udtrykke den offentlige opinion i fællesskabsanliggender.

På baggrund af denne analyse af parlamentets placering i beslutningsprocessen og i betragtning af de nye ansvarsområder, som specielt opbygningen af den økonomiske og monetære union vil overføre til fællesskabet, konkluderer rapporten, at der samtidig med fællesskabets udvidelse må tages skridt til at genskabe ligevægten i den europæiske institutionelle opbygning. Dette må ske både ved en fornyelse af parlamentets rolle og en konsolidering af kommissionens indflydelse. Specielt finder man at overførslen af nye arbejdsopgaver til fællesskaberne og dermed indskrænkningen af de nationale parlamenters direkte myndighed må ledsages af en forøgelse af det europæiske parlaments beføjelser.

Vedel-rapporten foreslår konkret, at parlamentet gradvis gives lovgivende beføjelser. Ministerrådet skal dog, således som det er fastslået i traktaten, forblive fællesskabets egentlige lovgivende organ, men i visse tilfælde må man give parlamentet en ret til medbestemmelse. Effekten heraf skulle blive, at samspillet mellem kommission, råd og parlament skulle blive mindre overfladisk,

idet medbestemmelsesretten skal udformes således, at parlamentets tilslutning kræves, for at en rådsbeslutning kan træde i kraft.

Denne gradvise udvidelse af beføjelserne foreslås gennemført i flere etaper. Den første som ikke bør gå udover 5 år, må begrænses til 4 hovedspørgsmål:

- 1) Revision af traktaterne.
- 2) Optagelse af nye medlemsstater.
- 3) ratifikation af internationale aftaler, som indgås af fællesskabet og
- 4) Anvendelse af Rom-traktatens art. 235, som tillader rådet at træffe beslutninger, som det mener nyttige for det fælles markeds funktioner.

For en lang række andre sagsområder vedrørende den fælles politik eller harmonisering af de nationale lovgivninger (konkurrence, transport, landbrug, fiskale bestemmelser, bestemmelser om udlændinge, konjunkturpolitik, handelspolitik, den sociale fond og erhvervsuddannelse), bør parlamentets krav på konsultation styrkes ved at tillægge det et suspensivt veto, d.v.s. at hver gang rådet har truffet en beslutning på et område, om hvilket man har konsulteret parlamentet, skal parlamentet have mulighed for at kræve en fornyet rådsbehandling.

I den anden etape, d.v.s. inden for en 10-års periode, skal parlamentets beføjelser vedrørende disse sagsområder udvides til en medbestemmelsesret af tidligere omtalte karakter, d.v.s. en egentlig veto-ret.

Rapporten finder ikke, at der er behov for at styrke parlamentets kontrolbeføjelser i forhold til kommissionen. En kontrolbeføjelse over for rådet har næppe nogen mening henset til, at dettes medlemmer er nationale ministre, som er ansvarlige over for deres respektive parlamenter.

Det anbefales at udvirke en højere grad af koordination med de nationale parlamenters arbejde for at give mere fremtrædende politikere mulighed for også at medvirke i det europæiske parlaments arbejde og hermed styrke dette.

Desuden foreslår Vedel-rapporten, at parlamentet, som ifølge Rom-traktaten har ret til at afsætte kommissionen ved et mistillidsvotum, ligeledes inddrages i valget af kommissionens præsident. Dette forslag tilsigter lige så meget at styrke kommissionens stilling som parlamentets og tages op

af et forslag om, at præsidentens mandat forlænges fra 2 til 4 år, og at han bliver hørt ved udpegelsen af de øvrige medlemmer af kommissionen.

Det foreslås, at samarbejdet mellem medlemsstaterne — også på nye områder — finder kun sted inden for fællesskabets institutionelle rammer med henblik på at undgå en proliferation af intergouvernementale organer som kan true sammenhængen og logikken i den europæiske politik og undergrave den kommunautære parlamentariske og judicielle kontrol, der må betragtes som nødvendige elementer i et demokratisk system.

Før at undgå forsinkelse af reformarbejdet vedrørende en styrkelse af parlamentets lovgivningsbeføjelser, afviser Vedel-rapporten,

at direkte valg til dette skulle være en nødvendig forudsætning herfor, selvom det ønskelige i direkte valg samtidig understreges. Man finder heller ikke, at de små landes overrepræsentation i parlamentet skulle være nogen hindring for en udvidelse af dettes beføjelser.

Endelig mener man for at nedgøre en sidste hindring, at reformen på dette område ikke skulle nødvendiggøre nogen øjeblikkelig revision af fællesskabets traktatgrundlag.

Om denne sidste vurdering hersker dog i herværende EF-kredse, som missionen tidligere har indberettet, nogen tvivl, og man forbeholder sig i hvert fald yderligere juridiske undersøgelser.

Bilag 9.**Domstolens forslag om Den europæiske Union.**

Efter regerings- eller statschefernes møder i Paris¹⁾ og København²⁾ blev Fællesskabets institutioner opfordret til at fremkomme med forslag med henblik på gennemførelsen af en „Europæisk Union“.

På grund af denne betegnelse endnu upræcise indhold ser Domstolen sig på en gang stillet over for den opgave at efterkomme denne opfordring og over den forpligtelse til tilbageholdenhed, som dens dømmende funktion indebærer. Følgelig ønsker man fra Domstolens side blot at understrege nødvendigheden af at opfylde forpligtelsen til at skabe en sammenhæng mellem den nuværende og den påtænkte oplysning af Fællesskabet, at råde over et effektivt retsgrundlag og at tage hensyn til de grænser, som ikke kan overskrides uden risiko for de af Fællesskabet opnåede resultater. Domstolen vil derfor begrænse sine forslag til alene at angå retlige og judicielle områder.

Idet man forbeholder sig ret til senere mere grundigt at præcisere de forslag, der vil kunne vinde gehør, vil man ved det foreliggende indskrænke sig til det væsentlige i forslagene, rubriceret efter tre helt nødvendige forudsætninger: forudsætningerne for en egentlig retsorden, forudsætningerne for lovgivningens effektivitet og endelig forudsætningerne for et hensigtsmæssigt udformet retsapparat.

I. Forudsætninger for en egentlig retsorden

Fællesskabet udgør en „retsstat“. Enhver udbygning bør derfor respektere en sådan betingelse. Hvis man gav det fremtidige

Fællesskab en mindre fast juridisk struktur, ville det medføre en gradvis forringelse af en fællesskabsret, der dog på mindre end tyve år har bestået sin prøve. Hvis derimod denne ret tages som udgangspunkt, bliver den planlagte struktur troværdig.

En ægte retsorden indebærer imidlertid i europæisk sammenhæng forpligtende regler, som kan anvendes ensartet, og som beskytter den enkeltes rettigheder.

A. Eksigible regler:

Den europæiske Union vil, hvad indholdet end måtte være, være uden styrke, hvis den skulle være baseret på regler, der hverken indebar forpligtelser eller retsvirkninger for medlemsstaterne i deres gensidige forhold eller over for private.

Heraf tre konsekvenser der munder ud i to forbehold og et forslag:

1. Retssikkerheden kræver, at disse regler underkastes domstolskontrol, og at man derfor forkaster ethvert system, der bygger på simple beslutninger, som senere ensidigt kan drages i tvivl eller fratages deres retsvirkninger.

2. De fælles regler ville miste en stor del af deres effektivitet, hvis de ikke umiddelbart kunne anvendes af den nationale dommer over for private, sådan som det faktisk er sket fra første færd.

3. Retssikkerheden fører endelig til kravet om at afhjælpe en mangel i Romtraktaten, som til skade for de medlemsstater, der opfylder deres forpligtelser, ikke udtrykkeligt fastsætter effektive sanktioner i tilfælde af ikke-overholdelse. Derfor bør

1) Punkt 16 i det endelige communiqué, EF-Bull. 10-1972, første del, kapitel I.

2) Punkt 2 i formændenes erklæring, EF-Bull. 12-1973, punkt 1106.

det fastsættes, dels at domme om ikke-overholdelse kan fastslå de foranstaltninger, den stat, der har gjort sig skyldig i ikke-opfyldelsen, skal opfordres til at træffe, dels fastsættes, at gennemførelsen af en sådan dom skal underkastes en passende systematisk kontrol, og endelig at de fordele den pågældende stat gør krav på, gøres afhængige af, at forpligtelsen opfyldes.

B. *Ensartede regler:*

Enhver egentlig europæisk ordning forudsætter, at de således vedtagne regler kan anvendes med samme styrke i alle medlemsstater. At fravige dette princip ville være at give afkald på begrebet fællesskabsregel, at fryse hver medlemsstat fast i en retsstilling der afveg fra de andres og derfor betyder et tilbageskridt i forhold til den nuværende tilstand.

Denne forudsætning omfatter tre betingelser:

1. For at være fælles for staterne og disses statsborgere må disse regler have forrang frem for alle interne foranstaltninger, hvilket også er den dominerende retspraksis inden for Fællesskabet. Øjeblikket synes kommet til at præcisere, at disse foranstaltninger, uanset tidspunktet for deres udstedelse, ikke kan være en hindring for de bestemmelser, der loyformeligt vedtages i medfør af den fremtidige traktat.

2. Disse fælles reglers ensartede virkning indebærer en regulerende virksomhed i forhold til den nationale retspraksis i medlemsstaterne under ledelse af en fælles retsinstans, der er beføjet til at afgøre, hvad der er ret for samtlige medlemsstater og disses statsborgere.

3. Retssikkerheden forudsætter, at de overdragne beføjelser er uigenkaldelige, idet ethvert skridt tilbage ville indebære risiko for hele systemet under eet.

Disse tre betingelser påtvinger sig så meget mere af følgende grund. Når det er lykkedes fællesskabsretten at trænge igennem med tilstrækkelig styrke, er det fordi den er blevet udformet, fortolket og anvendt som en for alle medlemsstaternes statsborgere fælles regel, som de private selv har påberåbt sig for den nationale dommer. Enhver anden ordning ville indebære risiko for enheden og effektiviteten af Fælles-

skabets hidtil opnåede resultater på det retlige område.

C. *Beskyttelse af den enkeltes rettigheder:*

Beskyttelsen af den enkeltes rettigheder kan betragtes under forskellige synsvinkler, nemlig domstolskontrol med loves forfatningsmæssighed, den enkeltes fundamentale rettigheder og privates søgsmålsret.

1. Såfremt Den europæiske Union kommer til at omfatte et valgt parlament, der har lovgivende magt, opstår spørgsmålet om en eventuel kontrol med loves overensstemmelse med traktaten. Domstolen ville da føle sig kaldet til at udøve en sådan kontrol.

2. Det problem, som beskyttelsen af de fundamentale rettigheder rejser, bør behandles ud fra to synspunkter. Hvis man først ser på definitionen af disse rettigheder, synes det tilstrækkeligt, at staterne i generel form anerkender nødvendigheden af at beskytte den enkeltes fundamentale rettigheder inden for rammerne af Den europæiske Unions opbygning og fornål. Hvad dernæst angår måden at beskytte disse rettigheder, må det være nærliggende at foreskrive, at institutionerne ved udøvelsen af deres respektive beføjelser skal respektere disse rettigheder.

3. I spørgsmålet om privates søgsmålsret kunne der ske følgende fremskridt.

Beskyttelsen af de individuelle rettigheder indebærer for det første, at retsakter af lovgivende karakter ikke kan unddrages både parlamentarisk kontrol og en effektiv domstolskontrol på begæring af den enkelte.

Beskyttelsen af disse rettigheder kræver, at afledte retsakter kan være genstand for søgsmål fra private, der godtgør en direkte interesse deri, sådan som det er tilfældet i flere medlemsstaters retssystemer.

Beskyttelsen af de samme rettigheder forudsætter, at de personer, der har lidt skade som følge af en medlemsstats ikke-overholdelse af forpligtelser, kan opnå erstatning ved de nationale retter.

Det samme hensyn fører til at fastsætte en passende garanti for private i tilfælde af krænkelse af artikel 177 i EØF-traktaten i form af et søgsmål ved Domstolen anlagt af parterne i hovedsagen, en obligatorisk ikke-overholdelsesprocedure, eller et erstatningssøgsmål mod den pågældende stat på begæring af skadelidte.

II. Nødvendige forudsætninger for en effektiv lovgivning

Til disse betingelser, der er uadskilligt forbundet med enhver retsorden, føjer sig de betingelser, som hensynet til effektiviteten indebærer. Som værn mod de risici for forvridning som en ny europæiske ordning i retlig henseende forskellig fra fællesskabsordningen kunne medføre, synes det nødvendigt at sikre sig på tre niveauer: vedrørende fremgangsmåden for udarbejdelsen af Den europæiske Union, vedrørende det besluttende organs arbejds måde og vedrørende de nye perspektiver for retligt samarbejde.

A. Fremgangsmåden ved udarbejdelsen:

Den europæiske Union vil medføre forskellige konsekvenser, alt efter om de af Fællesskabet opnåede resultater bevares, uden at der dog skabes mulighed for en udvikling af disse inden for de nye rammer, eller denne union opbygges som en mere dynamisk videreførelse af de eksisterende mekanismer. Hvilken af disse muligheder der vælges, vil vise sig i den fremgangsmåde, som bliver anvendt for at virkeliggøre alle de i traktaten fastsatte mål der endnu ikke er nået.

Hvis man i overensstemmelse med EØF-traktaten anvender fremgangsmåden i artikel 235, vil fællesskabsretten kunne udvikle sig ved den gradvise udvidelse af dens anvendelsesområde, som en mere effektiv Europæisk Union vil gøre mulig. Hvis derimod denne fremgangsmåde erstattes med en anden, international fremgangsmåde, hvad den end måtte kaldes, vil fællesskabsretten kunne blive gjort gold uden nogen udsigt til videreudvikling. I begge disse tilfælde er det essentielle spørgsmål imidlertid spørgsmålet om det besluttende organs effektivitet.

B. Det besluttende organ:

Det drejer sig her om en væsentlig forudsætning. Hvis den ikke på forhånd tilgodeses, vil Den europæiske Union komme til at lide af de samme svagheder som den eksisterende ordning. Hvis den derimod tilgodeses, vil det gældende retssystem blive befriet for en af dets byrder.

Enhver domstol, hvad enten den er national eller kommunitær, er i realiteten direkte berørt af de huller i teksterne, som ikke kan udfyldes inden for en overskuelig frist på grund af langsommeligheden i de procedurer, lovgiveren må følge, når han skal forsyne dommerne med de nødvendige bestemmelser. Erfaringen viser til gengæld, at den retlige integration gennemføres umærkeligt, og at anvendelsen ved domstolene sker gnidningsløst, så snart de europæiske myndigheder betror dommeren en skreven retsregel. Her finder man et eksempel på effektivitet, som burde bevares. Vanskeligheden i at nå frem dertil ligger altså ikke efter, men før den fælles beslutning. Den ville fremtræde lige så udtalt, hvis ikke mere udtalt, i en anden sammenhæng end Fællesskabets.

Forsøget på at finde en løsning fører frem til følgende sontring:

1. Der melder sig allerførst spørgsmålet om valg af den redaktionelle form. Skal man af retsreglerne kræve, at de minutiøst med et hav af detaljer løser enhver tænkelig situation? I bekræftende fald er det uundgåeligt, at justeringen af den mindste bestemmelse kræver flere år for alligevel, når det kommer til stykket, at vise sig utilstrækkelig over for virkelighedens overraskelser. Skal man modsat anvende en redaktionel form, der koncentrerer teksten til det væsentligste, og betro dommeren den opgave at fortolke den, dog således at man letter hans opgave ved en klar og fuldstændig fremstilling af motiverne? Valget mellem disse to former vil i vidt omfang blive bestemmende for disse teksters anvendelighed og den tid der vil medgå til deres udarbejdelse.

2. Ud over dette valg af form rejser sig også spørgsmålet om valg af fremgangsmåde på ekspertniveauet. Under det vanskelige forsøg på at nå frem til en teknisk enighed vil de ni eksperter med nødvendighed være uenige i det uendelige, hvis der ikke findes nogen instans, der kan afgøre de spørgsmål, hvorom de er uenige. Derfor vil det i rent juridiske eller tekniske sager, såfremt der ikke findes en sådan instans, være ønskeligt, at der indsættes en mægler, som — efter at have givet eksperterne en frist — forelægger en tekst for det besluttende organ, som — i det her nævnte rent tekniske tilfælde — træffer en afgørelse i henhold til traktaternes regler.

C. Perspektiverne for det retlige samarbejde:

Forsynet med et effektivt beslutningsapparat kunne Den europæiske Union helleg sig udviklingen af det retlige samarbejde.

Dette burde først vedrøre de emner, der er fastsat i traktaterne. Den europæiske Union ville bygge på sand, hvis man ikke først fuldførte det, man har påbegyndt, ikke realiserede det, der er traktatmæssigt aftalt.

På den anden side kunne bestemmelserne vedrørende tilnærmelsen af lovgivningerne¹⁾ være en hensigtsmæssig fremgangsmåde for staterne, hvis deres mening var at fremskynne en udvikling af det retlige samarbejde.

For så vidt angår de områder, som dette samarbejde kunne omfatte, ud over forskrifterne i traktaterne, gør det store antal områder valget lettere. Man kan for eksempel nævne rent privatretlige emner — navnlig handelsmæssige — der er genstand for internationale overenskomster, som flertallet af medlemsstaterne har underskrevet, såsom Genèvekonventionerne af 1931 om check og vekslers. I sådanne tilfælde kunne der i de deltagende medlemsstater indføres en procedure med præjudicielle spørgsmål for indbyrdes at sikre en ensartet fortolkning af disse overenskomster.

Man kan også tænke sig muligheden af at fremme det retlige samarbejde inden for alle de områder af skreven ret, der er af betydning for fællesskabsretten. Dette kunne f. eks. være tilfældet med grundlaget for ansvar uden for kontrakt, med visse aspekter af den del af strafferetten, der er forbundet med fællesskabslovgivningen og mere generelt med hele handelsretten.

III. Nødvendige judicielle forudsætninger.

For at holde sig til det væsentlige kan man lade undersøgelsen gå i tre retninger. De vedrører domsmagtens enhed, procedurernes enkelthed og udviklingen af det judicielle samarbejde.

A. Domsmagtens enhed:

På grund af nødvendigheden af at sikre en ensartet anvendelse af retten i alle medlemsstaterne er det fundamentalt, at det judi-

cielle system hviler på en øverste regulerende retsinstans. Enhver ny ordning, der kan føre til forskelligartede eller konkurrerende domstole, må derfor forkastes.

Tværtimod må Domstolens rolle, for at sikre respekten for retsprincipperne ved traktaternes fortolkning og anvendelse, udstrækkes til at omfatte enhver ny beføjelse, som institutionerne får tillagt. Det er af største betydning, at enhed og uafhængighed bevares i Fællesskabets domsmagt.

B. Procedurens enkelthed:

Tilsvarende grunde gør det ønskeligt, at de nye beføjelser ikke medfører en forøgelse af de forskellige procesformer, hvilket vil medføre alvorlige ulemper. En broget mangfoldighed af procesformer er en kilde til forvirring og usikkerhed hos de retsundergivne, således som det f. eks. allerede forholder sig med de præjudicielle spørgsmål, der følger tre forskellige typer.

Desuden må opmærksomheden henledes på vanskeligheden ved at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse i tilfælde, hvor Den europæiske Union måtte føre medlemsstaterne til at udstede retsakter, der uden at være ikklædt en bestemt retlig form måtte være en følge af uformelle engagementer, der kun giver sig til kende ved deres gennemførelse. Enhver vedtagelse, der kan få konsekvenser for private, bør herefter vedtages udtrykkeligt i en passende retlig form, og offentliggøres.

C. Udviklingen af det judicielle samarbejde:

Den effektivitet og succes, som den præjudicielle procedure har haft, gør det ønskeligt at udvikle dette tillidsfulde samarbejde mellem de nationale retter og Fællesskabsdomstolen. Man kunne således automatisk udstrække denne procedure til ethvert nyt felt, som måtte blive omfattet af den fremtidige traktat om Den europæiske Union, såvel som af enhver anden overenskomst mellem medlemsstater.

Desuden burde det fastsættes ved en bestemmelse, at ingen national ret kan betragte en fællesskabsakt som ugyldig, uden at Domstolen allerede har truffet en af-

¹⁾ Artikel 100 og følgende i EØF-traktaten.

gørelse herom, sådan som det er tilfældet inden for rammerne af Kul- og Stålunionen.

Hvis disse forholdsregler eller forslag kunne følges, ville man have fjernet risikoen for at sidestille et Fællesskab, der har bestået sin prøve, med et herfra afvigende juridisk og judicielt system. En sådan tvedeling af retten, der splitter praktikerne —

og i endnu højere grad de retsundergivne — mellem to retlige typer, ville medføre sådanne svagheder og uden tvivl negative resultater, at alt tilsiger, at man lader sig inspirere af et fundamentalt ønske om ensartethed, sammenhæng og effektivitet med henblik på at beskytte retsuheden i fremtidens „Europæiske Union“.

Bilag 10.

Uddrag af Tindemans-rapporten.

Parlamentet:

Valg af Parlamentet ved direkte valgret giver denne forsamling en ny politisk myndighed. Samtidig styrker denne valgform hele den europæiske, institutionelle rammes demokratiske legitimitet.

1. Parlamentets kompetence

Parlamentets nye myndighed vil medføre en kompetenceudvidelse, som skal ske gradvis i løbet af den etapevise udvikling af Den europæiske Union, og som navnlig vil give sig udtryk i en større og større lovgivende funktion. Det siger sig selv, at Parlamentet skal have et betydeligt ansvar ved opbygningen af unionen.

Jeg foreslår, at:

— Rådet allerede nu tilkender Parlamentet ret til at tage initiativ og forpligter sig til at drøfte de resolutioner, som Parlamentet forelægger for Rådet, for at gøre det muligt for Parlamentet reelt at bidrage til fastlæggelsen af den fælles politik;

— denne mekanisme under den gradvise udvikling af Den europæiske Union ved en ændring af traktaterne får et juridisk grundlag, som giver Parlamentet en reel initiativret;

— Parlamentet allerede nu skal kunne drøfte

alle de anliggender, som henhører under unionens kompetence, uanset om de falder ind under traktaterne.

2. Debatter om generelle retningslinjer

Det valgte Parlament skal påvirke de generelle retningslinjer for unionens virksomhed og gennem store politiske, debatter tiltrække offentlighedens opmærksomhed. For at give disse debatter større betydning er det meget ønskeligt, at ledende politikere fra hvert af vore lande kan deltage heri, selv om de funktioner, de udøver på nationalt plan, faktisk ikke gør det muligt for dem at opstille til de europæiske valg.

Med dette mål for øje forelægger jeg Parlamentet følgende to forslag:

a) Parlamentet afholder mindst én gang om året, det vil i nedennævnte perspektiv sige én gang under hvert formandskab, en debat om situationen i unionen og om institutionernes arbejde;

b) til at deltage i denne debat — som i andre debatter af lignende betydning — opfordres dels formanden for Det europæiske Råd, dels et begrænset antal ledende politikere, som ikke er medlemmer af Europa-Parlamentet. De skal udpeges efter nærmere fastsatte kriterier og skal kunne tage ordet.